

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE IS MY
SALVATION.

THE ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR

Tek gereken ona bir bakıştı. Şimdi onu elimde tutmak için her şeyi yapacağım, bu şehrin geri kalanını yakıp yıkmak anlamına gelse bile.

Melek

Senatör babam dünyanın geri kalanına mükemmel görünebilir ama ben onun korkunç bir adam olduğunu biliyorum. Sadece ikiz kardeşimin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Yaralı, kocaman bir adam evime gelip tehlikede olduğumu iddia ettiğinde, onun babamın beni korumak için gönderdiği adamlarından biri olduğundan emindim. Beni kendine saklamayı planlayan bir adam tarafından kaçırılacağımı asla tahmin edemezdim.

Kilise

Dünya soğuk ve zalim insanlarla dolu ve benim içlerinde en zalimi olduğumu söylerler. Lakabımı kazanmam tesadüf değildi. En aşağılık adamların, onları yaratıcısıyla buluşturmadan önceki son durağı olduğum iyi bilinir. Çoğu yalvarıp yakarır ama ben duygu sömürüsü yapmam. İtirafı sağır kulaklara düşer.

Ona kadar.

Onu gördüğüm an, ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Benim tam zıttım olan bir melek. Onda soğuk olan hiçbir şey yoktu. O tatlılık ve güneş ışığı ve ben onu kendim için istiyorum. Ama bir sorun var; bunu isteyen tek kişi ben değilim.

BİR

LUCY DARLING

Copyright © 2024 by Lucy Darling

Tüm hakları saklıdır.

Bu kopya sadece bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, Lucy Darling'in yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulabilir, ancak isimler, karakterler, yerler ve Olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

"Önemli olan kaç kez reddedildiğiniz, düştüğünüz ya da
dayak yediğiniz değil, kaç kez
ayağa kalkar, cesur olur ve devam edersiniz." - Lady Gaga

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsuza Dek Sevgilim](#)

[Bölüm 1](#)

[BENİMLE BAĞLANTI KURUN!](#)

[Ayrıca Lucy Darling tarafından](#)

"W Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağılıyor yanımdaki melek. Sanırım ben de Dudaklar seğiriyor. Ki bu doğru olamaz.

Kapının koluna uzandı ama kapı açılmadı. Bundan eminim. Hayatta olduğum tek bir şey varsa, o da her zaman hazırlıklı olmaktır. Eminim başkalarına sorsaydınız, benim ne olduğumu düşündüklerine dair uzun bir liste alırdınız. Şeytani, psikopat ya da sosyopat. Sanırım bunların bir karışımı da olabilir, ama sanırım bugünlerde insanlar buna anti-sosyal diyorlar.

Yorumları görmezden geldim. Çocukken gördüğüm başhekimler de dahil olmak üzere başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Çoğunun yanıldığını biliyordum. Duyguları hissedebiliyordum. En azından bir noktada hissedebiliyordum. Sonra kapattım. Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Ayrıca çabuk sinirlenmem. Genelde. Kendimi sakın, soğukkanlı ve akli başında biri olarak tanımlayabilirim... Ya da öyleydim. Meleğe bir göz attım. Ta ki o gelip uzun zaman önce kapattığım bir düğmeyi çevirene kadar. Artık aklım gerçekten yerinde değildi. Bu konuda yapılacak tek bir şey vardı.

Al onu. Ben de aynen öyle yaptım.

Angel, sonucun kendisi için değişeceğini umarak kolu çekmeye devam eder. Değişmeyecek. Üzgünüm, Angel. Kaderin birçoklarının şeytanın ta kendisi dediği kişi tarafından mühürlendi. İronik olan şu ki, kendimi bildim bileli bana Kilise diyorlar. Bana geldiğinde, tüm günahlarını anlatmanı sağlayabilirim. Diyelim ki benimle kefaretiniz birkaç Hail Marys değil. Çılgınlık, kan ve ölüm şeklinde gelir.... eğer şanslıysanız.

"Bu hokey sopaları da neyin nesi?" diye homurdanıyor, hâlâ çekiştiriyor.

Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Onu suçlayamam. Ben korkunç görünümlü bir orospu çocuğuyum. Hayatımın büyük bölümünde, bu bana iyi geldi. İnsanlar benden uzak durur. Bunun için her zaman minnettar olmuşumdur. Ne kadar az insan o kadar iyi. Şimdiyse, gördüğüm en narin varlık yanımda otururken o kadar da değil.

"Açılmıyor." Angel bana en iyi bakışını atmak için etrafında dönüyor. Koyu renk saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafına dökülüyor. Dolgun alt dudağı şişmiş. Çok sevimli görünüyor. Varlığım boyunca hiç kimse ya da hiçbir şey hakkında böyle düşündüğümü sanmıyorum. Onun direncini sevdiğimi söylemeliyim. Onun üç katı büyüklükteki erkekler bana böyle bir bakış atmaya cesaret edemez, bunun sonuçlarının daha büyük olacağını bilirler.

"Bana zarar verecek misin?" Bana bu soruyu sormasından nefret ediyorum. Onu incitmek yapmak isteyeceğim en son şey. Onu sonsuza kadar tutmak daha çok aklımda olan şey. İçimde tekrar açtığı bu düğmeyi düzeltebileceğini düşündüğüm tek kişi o. Sadece her zamankinden daha yoğun.

"Seni incitmek istemiyorum."

İrkildi.

"Peki, o zaman yapma?" Kulağa soru gibi geliyor. Angel bugün biraz daha küstah. Normalde oldukça pasif olabiliyor. Bu yüzden benim yanında olmam ona iyi gelecek. Onu almaktan başka seçeneğim yoktu, gerçekten. Yani, bu onun iyiliği için. Dünyanın geri kalanı onu yer ve tükürürdü. Oysa ben sadece onu yemek istiyordum. Her bir santimini.

"Yapmamaya çalışacağım." Verebileceğimin en iyisi bu.

Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok ama acı sadece fiziksel rahatsızlığın ötesine geçebilir. Gece bitmeden ikiz kardeşiyle oynayacağıma dair güçlü bir his var içimde. Bütün günahları depomun zeminine akacak.

"Bu babamla mı ilgili? Bir şey mi oldu? Kapıdan nasıl geçtin? Kim bağıırıyordu? Riley miydi o?" Angel sorularını birbiri ardına sıralamaya başladı. Yanakları her geçen saniye daha da kızarıyor. Bu ona güzel bir allık veriyor. Başımı sallıyorum. Güzel mi? Bu sözcük benim dünyamda bana yabancı. Daha önce bir kadın hakkında böyle düşündüğümü hiç sanmıyorum. Onlar hakkında düşünmüyorum. Beni gerçekten çok etkiledi. "Babamla ilgili, değil mi?!" Ellerini havaya kaldırdı. Homurdanıyorum.

"Biliyordum! Tehlikede mi? Beni ona mı götürüyorsun?" Angel ellerini önünde birleştirir.

"Tehlikede olsaydı endişelenir miydin?"

Sivri, düğmeli burnu sorum üzerine buruştu.

"Ne?" Angel başını sallar. "Beni ona mı götürüyorsun?"

"Hayır."

Ağzını açıp kapatıyor. "Bu beni tehlikeye atacağı için mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Her zaman öyle yaptığımdan değil. Sadece aynı türden bir tehlike düşündüğümüzü sanmıyorum. Babasının yakınındaki herkes için bir tehdit olduğuna inanıyorum.

O tehlikeli bir adam. Dürüst olmak gerekirse, benden çok daha tehlikeli. Hayatta herkesle birlikte hareket ediyor, onları onurlu bir adam olduğuna inandırıyor. O kadar ki kendini Senato'ya bile yükseltti. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt. En kötü insan türü.

En azından benimleyken ne olacağını görebilirsiniz. Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum. Tam tersi. Babasına güvenilmez. Konu onun güvenliği olduğunda kimse güvenemez. Bana bile. Ama daha önce de söylediğim gibi, onu fiziksel olarak incitmek istemiyorum, sadece gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

"Ah." Angel ellerini düzgünce kucağına yerleştirir. Bugün tırnakları yumuşak bir mora boyanmış. Birkaç günde bir renk değiştirdiğini fark ettim. Hazırlıklı olduğumdan eminim. Evimde onu bekleyen çeşitli renkler var. "Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yerde."

Ona eve döneceğimizi söylemek istiyorum ama bunun kulağa çılgınca geldiğini ben bile biliyorum.

I biraz sakinleşti ama kalbim hala hızlı atıyor. Uykumun ortasındaiken evimden kaçırıldığım için mi, yoksa o adam yanımdaki şimdiye kadar gördüğüm en korkunç kişi olmalı. En ateşlisinden bahsetmiyorum bile. Ama odaklanmam gerek. Kızarmış bir liseli kıza dönüşmemeliyim, öyle olsam bile.

"Peki ya Riley?" Avuçlarımı kalçalarımaya sürüyorum ve üzerinde oyuncak ayılar olan uyku şortu giydiğimi fark ediyorum. Beni öldürmezse utancımdayan ölebilirim ya da kendimi hızla giden bu araçtan atabilirim. Kapıyı açabileceğimden değil. Aslında ölüme mahkumum.

"Nikolai ile."

"Oh." Reality TV izlerken kanepede sızdığımdaya, yeni arkadaşım ve aşk kitapları bağımlısı ortağım yanımdaydı. Uyandığımdaya Hulk Man'in beni sanki bir hiçmişim gibi koltuktan kaldırdığını gördüm. "Bekle, buraya mı geldi?"

"Riley onda." Hulk'un cevapları kısa ve doğrudan konuya giriyor. İşte o zaman sorularımdan birine cevap vermeyi seçiyor.

Nikolai'nin elinde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Kimse Riley'e erkek arkadaşından daha iyi bakamaz. Nikolai, Riley'ye elini sürdüğü ve zorbalık yapmaya çalıştığı için kardeşimin kız arkadaşını neredeyse boğarak öldürüyordu. Bazıları bunun delilik olduğunu düşünebilir ama bence garip bir şekilde tatlı bir şeydi. Ağabeyimin kız arkadaşı Becky çok kötü bir kız. Ağabeyimin onunla nasıl başa çıktığını anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, insanlara iyi davranma konusunda da pek iyi değil.

"Babamın normal güvenliğine benzemiyorsun."

Genellikle hepsi kulaklıklı sık takımlar giyerler. FBI ajanı olabilirler. Bazılarının geçmişte ajan olarak görev yaptığını inanıyorum. Hatta bu iri yarı adam, babamın gece geç saatlerde benim yatakta olmam gereken saatlerde gelip gitmesine izin verdiğini gördüğüm bazı adamların yerine bile geçebilir. Alt kattaki ikinci ofisinde sık sık küçük toplantılar düzenler. Neden iki tane olduğunu bilmiyorum. Bizim evde olmayanı da sayarsak üç. Bir evde iki tane çok fazla gibi görünüyor, ama bu düşünceleri kendime saklıyorum.

"Ben değilim."

İşte yine kaçamak cevaplar vermeye başladı. Hayal kırıklığı içinde nefes alıyorum. En azından sorularıma sinirlenmiş gibi görünmüyor. Kendimi iyi hissetmediğimde saçmalamak benim huyumdur. Bunun üstesinden gelmeye çalıştım. Babamı ve ağabeyimi sonsuza kadar kızdırıyor.

"Güvenli bir yer aynı zamanda yakın bir yer mi?" Otoyoldan çıkıp sadece depoların olduğu bir alana girdiğinde soruyorum. Burası pek güvenli görünmüyor ama yine de bu düşüncemi kendime saklıyorum. Belli ki o burada profesyonel ve işinde iyi.

"Evet," diye homurdanıyor. Nereye gittiğimizi takip etmeye çalışıyorum ama binalar çok yüksek ve o da hızla karanlığa bürünen boş sokaklarda, gözleri kapalı yapabileceği bir labirent gibi dönüp duruyor.

"Sanırım yine korkmaya başladım," diye geveledim. Bunu kendime saklamalıydım. Sakin ve soğukkanlı olmalıyım ki kapıyı açtığında kaçmak istesem bile bunu fark etmesin.

"Ben yanımdayken kimse sana zarar veremez."

"Beni koruyacağın için mi?" Göz ucuyla ona bakıyorum. Altından geçtiğimiz sokak lambalarından biri yüzünü bir anlığına aydınlatıyor ve boynunda ince bir yara izi görüyorum. Tipik bir yakışıklı değil ama onda çok çekici bir şeyler var. Şu anda bunu düşünmenin saçma olduğunu biliyorum ama elimde değil.

"Evet." Küçük bir ucube gibi uzanıp yara izine dokunmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Korkma," diye emrediyor ve kocaman ellerinden biri kucağımdaki iki yumruğumun üzerine inerek onları kolayca kapatıyor. Tanrım, adam gerçekten büyük. Dokunuşu beni beklenmedik bir şekilde rahatlattı. Bunu tahmin etmemiştim.

"Neler olduğunu bilmediğin zaman korkmamak biraz zor." Bu sefer bana birkaç kelimeden daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini görmek için ona bakıyorum.

"Bunu anlayabiliyorum," diye kabul

ediyor. "Ve?"

"Ve?" diye tekrarlıyor.

"Bunu anlayabiliyorum ama' gibi bir şey söylemelisiniz. o zaman neden korkmamam gerektiğini açıkla."

"Yaptım." Ne demek istediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırpiştirıyorum. Bay Hulk telefonunu çıkarmak için pençesini ellerimden çekiyor.

"Oh!" Aklıma geldi. Bir hava tabancası yapıp onu vurdum. "Doğru, çünkü sen benim yanımdasın."

Aman Tanrım. Parmak tabancamı hızla düşürdüm. Gerçekten onu havalı tabancayla mı vurdum? Şimdi gerçekten kendimi bu araçtan atmak istiyorum. Bu noktada, benim dünyanın en büyük aptalı olduğumu düşünüyor olmalı.

Birkaç kat yüksekliğinde ve dev bir kapısı olan metal bir çite yanaşır. Kapının tepesinde dikenli teller çılgın bir şekilde dizilmiş ve dev sivri uçlarla süslenmiş. Geçmemiz için açıldı.

"Bu bir hapishane çiti gibi."

"İçeride ya da dışarıda kimse yok." Bana bir bakış attı. "Ben izin vermedikçe."

"Doğru." Koltuğuma geri gömüldüm. Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirmeli? "Dışarı çıkabileceğim gibi değil." Bunu söylerken bir yandan da tepkisini ölçmeye çalışıyorum.

"Havalı silahlarla değil." Bir kahkaha atıyorum ama hemen ellerimle üstünü kapatıyorum. Yine de arkalarından gülümsüyorum.

"Gördün mü? Çok mu zordu? Tek yapmanız gereken küçük bir şaka yapmak. Birini rahatlatır."

"Genelde insanları rahatlatmak istemem."

"Doğru, çünkü sen bir koruma gibisin."

"Elbette."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu gerçek bir emin gibi gelmiyor." Bu adam çok kafa karıştırıcı.

"Gerçekten emin misin?" Şimdi yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Ben 'koruma gibi' dedim, sen de 'tabii' dedin ama gerçekten kabul etmişsin gibi gelmedi."

"Hiç koruma olmadım."

"Doğru." Başımı salladım. "Bekle, sen değil misin?" Sanki daireler çizip duruyoruz. Kelimeleri az olan biri için, onlarla dönüp dolaşıyoruz gibi görünüyor. Hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hayır."

"Yani beni korumuyor musun?" -Vücudumu gösteriyorum-
"Beni korumuyor musun?" Bu sefer bana baktığında gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyor. Muhtemelen aptal oyuncak ayıcıklı pijamalarımı fark etmiştir. Şu anda sadece aptalca çünkü onları bu yakışıklı, erkek gibi adamın önünde giyiyorum. Dün onları seviyordum ama daha önce benden başka kimse beni onlarla görmemişti. Yeni en iyi arkadaşım hariç, o da çok şirin olduğunu söyledi.

"Seni korumaktan fazlasını yapıyorum." Bu da ne demek şimdi? Yanına yanaştığımız dev depo kapısı kayarak açılıp dikkatimi başka yöne çektiği için sormuyorum bile.

Burası güvenli görünmüyor. Aslında, burası muhtemelen perili bir ev. Daha önce hiç gitmedim çünkü ben tam bir korkak kediym. Çocukluğum boyunca kardeşim bana şaka yapmaya bayılırdı. Bu ona tam bir neşe verirdi, bana ise dehşet içinde çığlık attırırdı.

Bay Hulk depoya giriyor. Kapı arkamızdan kapanırken tek ışık farlardan geliyor. "Ah, yine korkmaya başlamış olabilirim," diye itiraf ediyorum.

"Angel, bırak-" Bir şey aracın kaputuna sertçe inerek Hulk Man'in önünü kesti ve ben de muhtemelen

binadaki tüm hayaletleri uyandırdı ve yeni kurbanlarının gelişini haber verdi.

Fya da uzun zamandır ilk defa bir ıglık içimi kesiyor. Normalde pek dikkat ettiğim bir şey değildir. Hatta onları duymamazlıktan bile gelebilirim. Bu sefer değil. Onun değil. Giriş bölümünde, deponun ışıkları yanıp sönmeye başlar.

"Angel." Onu yatıştırmaya çalışıyorum ama başarısız olduğumu biliyorum. Birini nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum. Tüm hayatımı bunun tam tersini yaparak geçirdim: onları yatıştırmak bir yana, onlara korku aşılamaaya çalıştım. Emniyet kemerini çıkarıyorum, belki sıkışık olmamak yardımcı olur diye umuyorum. Ama olmadı. Gözlerimin içine bakmasını sağlamak için kıymetli yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Güvendesin."

Ellerimi çekmeye çalışmadan bileğimi tutuyor, yüzü hala dehşetle kazanmış. ıglıkları, içimde kalmış olabilecek ruhumu kesen milyonlarca küçük kesik gibi. Bana ne oluyor bilmiyorum ama ıglıklarını durdurmasını sağlamalıyım. Sesin etkisiyle bağlarımın çözülmeye başladığını hissedebiliyorum.

Ağzımı onunkine bastırıyorum. Bunu yaptığım anda durdu. Ondan küçük bir nefes geliyor. Ağzımı onunkine sıkıca bastırmaya devam ediyorum. Dudakları hayal edebileceğimden daha yumuşak. Onunla ilgili her şey çok yumuşak. Ona gömülüp sonsuza dek kaybolabilirim.

Angel'ın gözleri yumuşamaya başlıyor. Bana doğru daha fazla eğildikçe dehşeti eriyor. Teselli mi arıyor? Bilmiyorum ama hiç durmasını istemiyorum. Yüksek sesli bir miyavlama küçük bir sıçrama yapmasına ve ağzının benimkinden ayrılmasına neden oluyor.

Şu lanet kedi. Onu etrafta tutmanın kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Bunu neden yaptığımdan emin değilim ama yapmamam gereken pek çok şey yapıyorum. Bazılarını durduracağımdan değil.

"Sanırım iyiyim," diye fısıldıyor. Bu noktada kendini mi yoksa beni mi rahatlatmaya çalıştığından emin değilim.

"Emin misin?" Değilse, onu tekrar öpebilirdim. Oldukça güzeldi. Birinin kişisel alanına girmek hoşlandığım bir şey değil, ama genellikle işin bir parçası. Angel'la her şeyden zevk alıyorum. Güzel bile kokuyor.

"O bir kedi miydi?" Angel göz ucuyla bakmaya çalışıyor. Yüzü hâlâ ellerimin arasında. Benden uzaklaşmaya çalışmıyor ama kendini aramak istediğini biliyorum. Girdiğim bu savaşın bir parçasının da onu kazanmak olduğunu bilerek, isteksizce elimi bırakıyorum. Bu benim için yeni bir şey. İstedikimi elde etmek için kaba kuvvet kullanmaya alışkınım.

"Bu bir kedi." Angel etrafına bakınıp onu bulmaya çalışıyor. "Ondan kurtulayım mı?" Kediye onun sayesinde edindim. Kâğıtlarının köşelerine sık sık kedi resimleri çizerdi. Bir tanesi dışarıda dolaşıyordu. Bir tanesine sahip olmaktan hoşlanabileceğini düşündüm. Babasının evinde hiç evcil hayvan yoktu.

Bu küçük pislik kedi son birkaç gündür gözümde büyüdü. Normalde, bir şeyden kurtulmak dediğimde, onu inandıkları yaratıcıya göndermeyi kastediyorum, ama onu bir barınağa bırakabilirim. Evlat edinilmesini kolaylaştırmak için bağış yapmayı düşünün. Pisliğin teki olabilir ama etrafta olması hoşuma gidiyor.

"Ondan kurtulmak mı?" Gözleri bu kez dehşetten değil, üzüntüden açılıyor.

Sık beni. Çok geniş bir duygu yelpazesi var ve bunlar benimkileri de harekete geçiriyor.

"Seni korkuttu."

"PTSD." Çılgılık atması endişelenecek bir şey değilmiş gibi elini salladı. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir hırıltıyla savaşıyorum ve ona TSSB veren her neyse onu deşmek istiyorum ama ona en yakın insanları araştırdığım için kaynağını zaten bildiğime dair bir his var içimde. "Kitty?" Angel kapıyı tekrar açmaya çalışarak sesleniyor. "Tamam, bu artık eskidi." Çok sevimli bir huff sesi çıkarıyor.

"Hadi gel." Onu oturduğu yerden kaldırıp kendiminkine götürdüm ve kapıyı açtım. Onu ayağa kaldırdım.

"Neredeyiz biz?"

"Evde."

"Sanki burada yaşıyormuşsun gibi." Düğmeli burnunu kıvrıyor.

"İçerisi daha iyi." Neden savunmacı konuşuyorum? Muhtemelen benim alanımı sevmesini ve evimizde rahat etmesini istediğim için.

Paradan geldiğini biliyorum ama benim babasının sahip olacağından daha fazla param var. Buranın bazı kısımlarının yaşanmaz gibi görünmesinin bir sebebi var.

"Oh, ben sadece bir şirket ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Burası bir depo," diye belirtiyor. Doğru. Muhtemelen bu bölgede yaşayan tek kişi benim. Gün boyunca etraftaki diğer depolardan bazıları canlanıyor ama güneş battığında sokaklar bomboş oluyor.

"Burası dönüştürülmüş bir depo. Göreceksin." Elini tutuyorum ve yürümeye devam ediyorum. Karşı koymuyor; onun yerine parmaklarını benimkilere doluyor. Birinin elini tutma düşüncesi hiç aklımdan geçmemiştir. En azından bu şekilde. Ama onun yumuşak ve narin elinin benim büyük elimde verdiği his hoşuma gidiyor.

"Kedicik ne olacak?" Omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

"Güven bana. O geliyor." Deponun iç girişinden geçerek kaza yaptığım yere çıkan merdivenlere doğru ilerliyoruz. Bir avuç dolusu yerim var. Ne zaman ve nereye kaçmanız gerekeceğini asla bilemezsiniz. En çok burada kalıyorum çünkü uygun ve sadece birkaç kişi biliyor.

Mülkü devraldığımdan beri sadece bir avuç insan bu depoya girdi ve çıkmasına izin verildi.

Elimi tarayıcının üzerine koyuyorum. Kapı kayarak açıldı. "Çok güzel." Angel sanki sadece içeri bakacakmış gibi öne eğildi.

Kedi bacaklarının arasından koşarak geliyor ve içeri girmek için onu geçiyor. "Kedicik!" Angel'ın elini bırakıyorum ve kendi özgür iradesiyle içeri girmesine izin veriyorum.

Peşinden gidiyorum, kapı arkamdan kayarak kapanıyor, kilitler devreye giriyor.

Kaderini daha da mühürledi.

"Y Ona gerçekten isim vermediniz mi?" Yerde oturmuş, bir çubuğun üzerindeki fareyi ileri geri oynatıyorum. O bir en sevimli siyah tüy yumağı.

Ailem bir hayvan almama asla izin vermezdi. Bir hayvan almayı çok istiyordum ama istemeye devam ederek bir yere varamayacağımı biliyordum. Bir süre sonra istemeyi bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, ağabeyimin yanında bir hayvan beslemekten endişe etmeye başlamıştım. Bir şekilde bana karşı kullanacağını biliyordum. Ürkütücü şeyler yapmaya meyilliydi. Ne kadar gerginleşirse o kadar dengesizleşiyordu. İçindeki öfkeyi görebiliyordum, her zaman dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bu öfkenin kaynağından emin değilim, bu eğilimle mi doğdu yoksa başına bir şey mi geldi. Bunu asla bilemeyeceğim. Bana açılmıyor. Küçükken bile içine kapanıktı, bu da ona yakın olmayı imkansız hale getiriyordu. Herkesin övgüyle bahsettiği o ikiz bağlantımız hiç olmadı.

"Ona Cat diyorum." Lüks çatı katına adım attığımdan beri beni izleyen adama bakıyorum. Buraya ne diyeceğimi bilemiyorum. Oldukça havalı bir yer. I

henüz tam bir gözetleme görevi yapmadım. Kabarık top dikkatimi çekti.

"Biliyor musun?" Gülüyorum. "Adını bile bilmiyorum." Onu bir saattir tanıyorum. Yaşanan onca şeyden sonra daha uzun olduğunu düşünebilirdiniz. Yüzümü tamamen ona dönmek için başımı çeviriyorum. Otururken bile adam heybetli. Dev olduğu için değil, her şey temiz çizgiler ve modern olduğu için mekânda göze çarpıyor. Her şeyin bir yeri var.

Kalın siyah savaş botları, kot pantolonu ve kaslı vücudunu saran siyah gömleğiyle daha sert biri ama vücut geliştiricilerden biri gibi değil. Hayır, daha çok fıçı göğüslü. Spor salonunda saatler geçirmiyor -tamam, belki geçiriyordur- ama onu çıplak elleriyle kütükleri ikiye ayırırken ve sağlam metal kirişleri bükerken hayal ediyorum.

"Senin yok mu?" Bir kahkaha daha attım. "Seninle dış çekmek gibi bir şey bu."

"Hiçbir fikrin yok." Aniden ayağa kalkar.

"Özür dilerim." Dikkatimi tekrar yavru kediye verdim. Çok mu zorladım? Ben ve tüm sorularım. Adını bilmemin sorun olmayacağını düşünmüştüm ama sanırım babam için her ne yapıyorsa gizli görevde. Babamla çalışması fikri ağzımda kötü bir tat bırakıyor ama belki de hükümet tarafındandır. Buradaki tüm yüksek teknoloji ürünü elektronik cihazlara bakarak, hükümet tarafını tercih edeceğim. Bu onu güvenli yapar. En azından babamı birlikte gördüğüm bazı insanlara kıyasla.

"Bana Church derler," diye yanıtlıyor sonunda.

"Kilise mi?" İlginç. Eminim havalı bir kod adıdır. Bunu almak için ne yaptığını merak ediyorum. Elini başının üstünde gezdiriyor, sanki sinirlenmiş gibi. Saçları koyu renk ama kısacık kesilmiş.

Eminim avucunun içinde iyi hissettiriyordur. Bu düşünce de nereden çıktı?

"Bana Abel de."

Gülümsüyorum. Ondan ikinci bir isim almış olmak beni neden özel hissettiriyor?

"Kiliseyle birlikte gidiyor."

Homurdanarak cevap veriyor. "İstersen ona isim verebilirsin." Abel yavru kediyi işaret ediyor. Aslında onun bir kedi yavrusu olduğundan emin değilim. Sanırım ikisinin arasında bir şey.

"Gerçekten mi?" Uzanıp onu okşuyorum. Alt dudağımı çiğniyorum. "Kulağa çok baskı varmış gibi geliyor."

"Bunu bir düşün."

"Bir süre burada kalacağım için mi?" Abel

bana omuz silkiyor.

"Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Ne yapacağım?" Geri adım atıyor. Bana yaklaşıp sonra tekrar uzaklaştığını fark ediyorum. Sanki nerede olması gerektiğinden emin değil gibi. Ki bu hiç uygun değil. Abel kesinlikle nereye ait olduğunu bilen bir adam ve oraya ait değilse bile bunu yine de yapar.

"Bana cevap verme." Sesim asık mı çıkıyor? Eminim öyledir. Yerde çapraz oturmuş, ayıcıklı pijamalarımınla bir kedi yavrusuyla oynuyorum. Yetişkinler onlara pijama mı diyor? Ben ne bilirim ki? "Boş ver. Sorun değil." O cevap vermeye fırsat bulamadan düşüncelerimi hızlıca ifade ediyorum. Vereceğinden değil ya da verse bile sonsuza kadar sürer.

"Cevap veriyorum." Göz ucuyla ona bakıyorum. Doğrudan ona bakmamaya çalışıyorum. O zaman salyalarım akabilir ya da

kendimi aptal durumuna düşürmek. Onu aptal parmak tabancalarımla vurmak gibi aptalca bir şey yaparak kendimi utandırmamak daha kolay.

"Sorun değil." Bu sefer omuzlarını silken bendim. Kendime saklayacağım ve onu rahatsız etmeyeceğim.

"Aç mısın?" Başımı hayır anlamında salladım. "Yemek yapabilirim." Bu adam beni şaşırtmaya devam ediyor. Daha pek çok soru sormak istiyorum ama yine başımı sallıyorum ve yavru kediye kucağıma çekiyorum. Küçük bir top gibi kıvrılıyor. "Her ihtimale karşı bir şeyler hazırlayacağım." Cevap vermiyorum. "Sana bir televizyon aldım." Botları önümde çapraz duruyor. Başım yavru kedinin üzerinde kalıyor.

Bana televizyon aldığını mı söyledi? "Bunu kullanabilirsin." Bana bir tablet uzattı. Kabul ettim. "Bu cihazda internet yok ama film ve dizilerle dolu."

"Teşekkürler." Ben tam bir şımarık değilim. Dürüst olmak gerekirse, şımarık olabileceğimi hiç bilmiyordum. Çoğunlukla kendi başımın çaresine bakardım. Ama bu adamda bunu ön plana çıkaran bir şey var. Önümde durmaya devam ediyor. Kafamı kaldırıp bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, botları bile büyük.

"Angel." Adım neredeyse bir fısıltı gibi çıktı. Bu iri yarı adamın bu kadar yumuşak bir tonda konuşabileceğini hiç düşünmemiştim. Yavaşça başımı kaldırıyorum. Daha önce üzerimde yükseldiğini düşündüysem, yanılmışım. Vay anasını. Yemin ederim gözlerimle onunkileri buluşturmam sonsuza kadar sürdü.

"Öyle mi?" Kaşları birbirine çatılır. Elini tekrar başının üstüne koyuyor.

"Hiçbir şey." Abel başını sallar ve mutfağa doğru yürür.

Çatı katı büyük bir açık alan. Yatağın olduğu yerin bir kısmını kapatan bir duvar var, ancak tavana kadar ya da etrafına kadar gitmiyor. Duvarın etrafından dolaşabilirsiniz.

Tamamen kapalı olduğunu düşündüğüm tek alan birkaç dolap veya banyo. Kat planı diğer her şeye açıksa bu kapılardan bazıları başka neye gidebilir? Aslında oldukça havalı ve yalnız yaşayan birinin neden bundan hoşlanacağını anlayabiliyorum. Ama biz yalnız değiliz.

Hava kararıyor olmalı. Bu da uyku anlamına mı geliyor? Ne kadar geç olduğunu söyleyemem. Pencereilerin üzerindeki kalın perdeler içeri girebilecek her türlü ışığı gizliyor. Yavru kediye kucağıma alıyorum ve yanında mama kabı olan bir yatağı koyuyorum.

Perdelerden birini çektiğimde siyahlıkla karşılaşuyorum. Ona dokunuyorum. Cam gibi soğuk ama hiçbir şey göremiyorum. Dışarısı o kadar da karanlık değil. Bu da ne böyle?

"Bir şey mi arıyorsun?" Perdeyi indirerek etrafımda dönüyorum. Yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyorum.

"Saatin kaç olduğunu görmek

istedim." "Saat 10."

"Pencerelerin nesi var?"

"Mühürlüler." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Ya yangın çıkarsa?" Girdiğimiz kapı mutfağına yakın.

"Onları açabilirim."

"Oh." Rahatladım. Kısa bir an için, bir endişe dalgası yaşadım. Ki bu çok saçma. Abel beni korumak için gönderilmişti. Ateşin içinden geçebilseydi hiç şaşırmazdım.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırladım." Sanırım nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Yiyecek misin?"

"Evet." Abel bunu yapmak için zaman ayırdı. Kaba olmayacağım. Ne yaptığını görmek ilgimi çekti. Onu yemek yaparken izlemeliydim ama surat asıyordum.

"Güzel. Gitmem gerek."

"Gidiyor musun?" Birkaç dakika önce yaşadığım endişe yeniden oluşmaya başladı. Ama saçmaladığımı bildiğim için bastırıyorum. Bu adam benim bebek bakıcım olmak için burada değil. Onun işi beni güvende tutmak.

"Geri geleceğim."

"Tamam." Orada duruyorum. O da öyle, bana bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Kahretsin." Başının üstünü ovuşturuyor.

"Sorun yok, gerçekten." İyi değil. Yalnız kalmak istemiyorum. Ayrıca, bu saatte nereye gidiyor?

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Şaşkınlıkla bana doğru yürüdü. "Burada güvendesin. Ne istersen yap." Başımı salladım. "Yatağı al."

"Ama-"

"Yatağı al." Bu sefer bir emir gibi geliyor. İtiraz etmek üzereyim ama Abel bir kez daha ağzını ağzıma bastırıyor. Geri çekilmeden önce birkaç saniye orada tutuyor. "Yemek ye, film izle ve biraz dinlen." Başımı salladım. "Anlamaya başlıyorum."

"Ne?"

"İyi bir kız ol, Angel." Gitmeden önce bana son bir kez uzun uzun baktı.

T Bir şeylerle uğraşmak istememe hissi benim için farklı. Önceden çalışma fırsatını kaçırmazdım.

Ama şu anda tek ilgilenmek istediğim şeyin evimde sakladığım Melek olduğunu fark ediyorum. Kendime onun hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyorum. Bu saçmalığı halledip ona geri döneceğim. Bana karşı sessizleşti. Genelde çok konuşan biri değilimdir ama o benden çok şey öğrenmiş gibi görünüyor. Ne yazık ki Angel herkese yaptığım sessizliği bana da yaptı. Bundan hoşlanmıyorum. Onu dinlemekten hoşlanıyorum. Onun yumuşak, tatlı sesini yatıştırıcı buluyorum.

Yine de merdivenlerden inerken, kameraların çalıştığından emin olmak için telefonumu çıkarıyorum, böylece gerekirse onu kontrol edebilirim. Ona hazırladığım yemek tabağını yemek için masaya oturduğunu gördüğümde içime sıcak bir his yerleşiyor. Yemeğini yedikten sonra yatağıma uzanacak mı? Matteo ve sağ kolu Sergio'yu gördüğümde onu orada bulmak için geri dönme düşüncesini aklımın bir köşesine bırakmak zorunda kalıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Matteo patladı. Kilitlerimi yeniden programlamanın zamanı gelmiş olabilir. Çok az

insanlar depoya girmek için gerekli kodlara sahipler. Bu bir gereklilik. Ne de olsa çoğu zaman işimi bana getirmek zorundalar. Bazen kendim alıyorum. Ama çoğu zaman evden çalışmam daha uygun oluyor.

"O burada mı?" Kendi sorumu kendim soruyorum. Matteo'nun gözleri bana dikildi.

Bu şehrin ve içindeki herkesin sahibi o. Daha önce hiç karşı karşıya gelmemiştik. Matteo düzgün bir adam, diğerlerine kıyasla daha düzgün. Şehri demir yumrukla yönetiyor ama bir tiran değil. Bu yüzden buraya yerleştim. Çalıştığım tek kişi o değil ama son zamanlarda en önemli kişi o oldu. Sanırım burada rahat ettim. Yine de, onun maaş bordrosunda değilim. Ona hesap vermiyorum ama onun şehrindeyim.

"Kilise!" Matteo tekrar söylüyor. Benim kadar büyük değil. Çoğu öyle değil ama kendini idare edebiliyor. Bu her zaman kaba kuvvetle ilgili değildir ve cüssen bazen seni engelleyebilir. Önemli olduğundan değil. Ben daha Matteo'ya ulaşmadan Sergio kafama bir kurşun sıkar. Matteo'nun tüm adamları sadıktır. "O bir senatörün kızı," diyor sanki bu benim için bir fark yaratıyormuş gibi. Senatörün kızıydı ama artık benim.

"Umurumda değil."

"Saygı." Sergio araya giriyor.

Matteo ona "Sorun değil," diyor. Ona saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Ama Angel'ı almak için nedenlerimi de açıklamayacağım. Matteo bunu biliyor. Oturup çene çalacak değiliz ya. Ben çocuklardan biri değilim. "Buna değse iyi olur."

"Onu tutuyorum. Parası neyse öderim." Hayır, Matteo'ya onun için ödeme yapmayacağım. Onun ödeyeceği parayı karşılamaya hazırım.

Bazı şerefsizleri susturmak için etrafa saçmak zorundayım. "Ya da gidebilirim," diye teklif ediyorum. Bunu ona vereceğim. "Kızla birlikte."

"Gitmiyorsun." İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı ama emin değildim. "İşinde çok yeteneklisin." Matteo başını salladı. "Bir dahaki sefere bana önceden haber verme nezaketini göster."

"Bir dahaki sefer olmayacak." Her gün kızları evlerinden kaçırmıyorum. En azından kendime saklamak için.

"Onu gerçekten tutuyor musun?" Sesi şaşırmış gibiydi ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bunun olacağını tahmin etmediğine eminim. Kahretsin, ben de görmemiştim. Bu tamamen doğru değil. Meleğimi o aile fotoğrafında gördüğümde ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Ve aklımda, onu almak bunu gerçeğe dönüştürmenin tek yoluydu. Sadece omuz silkerek cevap veriyorum. Angel'la ne yapacağımız benden başka kimseyi ilgilendirmez. "Peki ya çocuk?"

"İkiz kardeşini mi kastediyorsun?" Bu beni biraz duraksattı ama ne yapılması gerektiğini biliyorum.

"Evet. Neden onu Sergio ve benim halletmemize izin vermiyorsun?" Matteo teklif ediyor.

"Kız nerede?" Ben soruyorum. "Becky mi?"

Homurdanarak cevap veriyorum. Başka hangi lanet kız var ki? Her şey çok uzun sürüyor. Bence Becky, Angel'ın ikizi Brent'ten daha kötü olabilir. İkisi de lanet psikopatlar. İkisi de şeytani Barbie ve Ken ikilisi. Onlarla ilgili bulduğum şeyler tüylerimi diken diken etti. Kafadan hasta olmanın farklı bir türü.

"Bizde var."

O zaman hangi cehennemdeler? Aşağı indiğimde Matteo'nun aracını gördüm. Kapımdan geçen tek araç oydu ve itiraf kutusuna kimsenin girdiğini haber veren bir uyarı da gelmedi.

"Burada değiller." Bariz olanı söylüyorum. Bir noktada buraya getirileceklerinden emindim.

"Bu ikisiyle o kadar kolay değil."

"Nikolai onları istiyor." Onun sevgilisi Riley ile yatıyorlardı. Becky ve Brent'in yaptığı vahşeti fark etmemin tek nedeni Angel'a derin bir aşkla bağlanmış olmamdı.

Ona olan hayranlığım hızla bir saplantıya dönüştü ve onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. Bu, etrafındaki insanlar anlamına geliyordu. Bir Melek nasıl bu kadar çok berbat ruhla çevrili olabilirdi? Onlar için bir yem olmalı çünkü onu gördüğüm anda beni kendine çekti. Onda bir şeyler var. Ne olduğunu anlayamıyorum ama orada. Bu o.

"Bundan daha politik bir durum. Yeni polis şefi işleri daha da karmaşık hale getiriyor."

Bir siyaset ağının ortaya çıkmak üzere olduğunu görebiliyorum. Ben bu oyunlarda oynamam. Bu benim uzmanlık alanım değil. "O zaman neden buradasın?" Eğer ortada ceset yoksa, benim varlığıma da gerek yok demektir.

"Bana onların peşinden gelmeyeceğinizi söylemenizi istiyorum."

"Nerede olduklarını bilmiyorum." Artık Angel elimde olduğuna göre kardeşi ya da kız arkadaşı umurumda değil. Beni yanlış anlamayın; eğer fırsat çıkarsa ikisini de öldürmekten çekinmem.

"Hemen şimdi." Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Elbette bilgi toplayabilirim ama Matteo onları sakladıysa bu o kadar kolay olmaz. Hayır, işimi kapıma kadar getiriyorlar.

Bekle. Aklıma geldi.

"Onları serbest

bırakıyorsun."

"Bırakıyorum."

"Neler yapabileceklerini biliyorsunuz."

"Zero beni bilgilendirdi." Tabii ki bilgilendirdi. Zeki küçük piçten onları daha fazla araştırmasını istemiştim.

"Bu ikisinin sokaklarda dolaşmasına izin vereceksiniz. İnsanlar ölecek." Genç kızlar. Onların tipi bu.

"Ölüm seni ne zaman rahatsız etti, Church?" Ölüm beni çok uzun zamandır rahatsız etmiyor. Ama Angel'a çok yakındı. İşte o zaman beni etkilemeye başladı.

"Peki ya Nikolai?" Kan isteyecektir. Eminim ikisinin şu anda bodrumda bağlı olduğuna ve onun daha sonra buraya gelmesini beklediğine inanıyordur. Kendi kadınına o kadar odaklanmış ki henüz endişelenmiyor, ama bir noktada hava almaya çıkacaktır. Geldiğinde, o iki aşağılık insanın kızına yaptıklarının bedelini ödemesini isteyecek. Gitmelerine izin verirse Matteo'nun bunu nasıl düzelteceğinden emin değilim.

"Nikolai'yi ben hallederim."

"Olduğu gibi bırakacağım," diye kabul ediyorum. "Şimdilik."

"Güzel." Matteo sırtıyor. "Eminim yakında onlardan itiraflarını alacaksın." Homurdanarak cevap veriyorum. "Üzülme." Üzülme mi? Neden bahsediyor bu? "Sal birazdan bazı işlerle burada olacak." Ah, hayır, ben kaşınmıyorum

İş. Dönmem gereken bir melek var. "Günahlarını öğrenirsen, senatörün kızıyla ödeşmiş oluruz."

"Tamam." Her şekilde yapardım. Ne de olsa benim işim bu.

"Bu sandığınız kadar basit olmayabilir." Bu benim tüylerimi diken diken etti. "Onun için geri dönmem gerekirse diye onu canlı ve görünür bir iz bırakmadan tutun."

Bununla birlikte, Matteo gitti. Birkaç dakika sonra Sal geldi. Minibüse doğru yürüyorum, kimin şanslı gecesi olduğunu görmek için arka kapıları açıyorum.

"Sik beni."

I ılık atıp fırlamak. Bunu yaptığım anda bir kabustan ıktığımı anlıyorum.

"Angel." Elleri yanaklarımı kavradı. Nerede olduğumu unutmuş bir halde nefesimi içime çekiyorum. Dokunuşu nasıl bu kadar nazik olabiliyor? Elleri sert ama bu hoşuma gidiyor. Gözlerim Abel'inkilerle kilitleniyor. Yine de aynı değiller. Daha karanlık görünüyorlar.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. Nedense aynı soruyu ona sormam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ama sormuyorum. Utanmadan, beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Bu üçüncü kez olurdu. Yine de öpmüyor. Ellerini çekiyor ve geri çekiliyor.

"Sana yatakta uyumanı
söylemiştim."

"Televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıyım."

"Ben duş alacağım." Bununla birlikte dönüp banyoya doğru ilerliyor. Onu milyonlarca soruyla sıkıştırmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım. Babamın ikinci karısının da böyle yaptığını hatırlıyorum, o da kendini kaybederdi.

Gideli ne kadar oldu? Saati kontrol edecek bir yolum yok. Sabah gibi hissetmiyorum. Hala uykuluyum, ama şimdi zihnim yarışmaya başlıyor. Abel dışarı çıktı ve yapacağı ilk şey duş almak olacak. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden eminim. Üvey annemin birkaç kez babama eve geldiğinde duş alması konusunda bağırdığını hatırlıyorum. Babamın başka kadınlarla birlikte olduğunu ve onların kokusunu üzerinden atması gerektiğini söyleyip dururdu.

Garip bir kıskançlık duygusu hissetmem garip mi? Bu da ne demek oluyor? Yani beni öptü, o kadar da abartılacak bir şey değil. Ve bu benim ilk öpücüğümdü. Bacaklarımı altına sokuyorum, acaba orada mıydı diye merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla Abel'in bambaşka bir hayatı var. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bir karısı ve birkaç çocuğu olabilir.

Onun başka birine ait olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Ayağa fırlayıp hâlâ uyuklayan yavru kediye kontrol ediyorum. Yatağın ucundan bir battaniye alıp uzanmak için kanepeye doğru çekiyorum.

İki öpücük! İki öpücük ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yuvarlanıyorum, sırtımı odaya veriyorum ve uyumaya çalışıyorum.

"Ahh!" diye bağıryorum kanepeden kaldırıldığımda. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yataktan bahsetmiştim." Beni yatağa yatırdı. Çıplak göğsüne bakıyorum. Üzerinde birkaç yara izinden fazlası olan bir göğüs. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

"Sen benim patronum değilsin." İşte. Ona söyledim. Ayağa kalkmaya başladım ama elini omzuma koydu.

"Kal." Ses tonunda beni olduğum yerde donduran soğuk bir kesinlik var. Sanırım bütün mesele buydu. Sanırım ilk kez gerçek bir huzursuzluk kıvılcımı hissediyorum. Yukarı bakıyorum

Abel'in karanlık gözlerine bakarken, adamın muhtemelen benim aklımın asla alamayacağı şeyler yapabileceğini biliyordum.

Yatağın diğer tarafına geçene kadar geri çekiliyorum. Bir kez daha uzanıyorum ama sırtımı ona dönüyorum. Ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Banyodan çıktığını duymamıştım, bu yüzden hâlâ yatağın diğer tarafında durup durmadığını bilemiyorum.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Eğer şimdi uyursam, kabus göreceğimi biliyorum. Artık beni o kadar rahatsız etmiyorlar. İnsan alışıyor ama bir kez daha çılgılık atarak uyanmak istemiyorum.

Yatak diğer tarafa doğru eğildiğinde nefesim kesiliyor. Oda karanlığa gömüldüğünde irkiliyorum. Karanlıktan nefret ederim. Kâbuslara katlanmanın daha kolay olmasının bir nedeni de gözlerimi açtığımda ışıklar yanıyorsa bunun sadece bir rüya olduğunu bilmemdir. Karanlık olduğunda, bunu çözmek o kadar kolay olmuyor.

"Angel," diye fısıldıyor Abel adımı. Onun burada olması küçük bir teselli. Sanırım geceleri ortaya çıkan canavarlar Abel'dan korkardı. "Angel," diye tekrarlıyor ama ben cevap vermiyorum. Bir saniye sonra bir kol beni sarıyor. Abel'in göğsü sırtıma bastırıyor. "Seni korkuttum mu?" Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Uyanık olduğunu biliyorum." Abel'in sıcak nefesi boynumdaki deriyi gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. O kadar yakın ki. "Nefes al." İri eliyle karnıma bastırıyor. Nefesimi bırakıyorum. "Aferin kızıma."

"Bana böyle söyleme," diye çıkışıyorum ona. Saatler önce bundan zevk alıyordum ama şu anda bu beni sadece üzüyor.

"Çünkü senin patronun ben değilim?"

"Değilsin," diye açıklıyorum.

"İşte böyle." Nedense bu üç kelime beni ona doğru rahatlatıyor.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum ve benimle konuşma şeklini de beğenmedim," diye itiraf ediyorum. Karanlıkta bir şeyler söylemek daha kolay. O kadar utangaç hissetmiyorum. "Bana kalmamı söylediğinde."

"Emir mi?" Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Çok üşümüştün," diye fısıldıyorum. Uzun bir süre sessiz kalıyor ve cevap verip vermeyeceğini merak etmeye başlıyorum.

"Sana karşı soğuk değilim." Burnu boynumun sütunu boyunca ilerliyor. "Sadece seni yatağında istedim."

Sözlerindeki kırılganlık beni pelteye çeviriyor. Kendime bunun bir aşk romanı olmadığını hatırlatmak zorundayım. Ama başka şeyler de oldu. İlk öpücük çılgılık atmayı kesmemi sağladı ama ikincisi öyle olmadı. Şu anda bile beni sımsıkı kucaklıyor. Onun sarılmayı seven biri olduğunu tahmin edemezdim.

"Beni öptün," diyorum karanlığa gömülürken.

"Öptüm."

"Bu benim ilk öpücüğümdü." Abel'in bana sarılışı biraz daha sıkılaşıyor. "Bu benim için bir şey ifade ediyor. Yani biliyorsun."

"Benim için de bir anlamı var." Bu beni gülümsetti. "Işıkları senin için açmamı ister misin?"

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Bu gece gitmedin-" Abel'in gerginliğini hissediyorum. Tüm vücudu arkamda kaskatı kesiliyor. "Aman Tanrım!" Tıslıyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bir yere varamıyorum.

"Benimle kavga etme, Angel." Sesi sertti. Neredeyse bir hırıltı. Kurtulmak için kıpırdanmaya devam ediyorum. Bu aptalca. Adam beni kolayca odanın öbür ucuna fırlatabilir.

Onun için dövüşmüyorum.

"Angel!" Abel beni çekiyor. Bir de baktım ki altında kalmışım, ellerim başımın üstünde kenetlenmiş ve kalçalarım onun geniş gövdesine yer açmak için iyice açılmış. "Benimle kavga etme," diye tekrarlıyor. "Zaten gerginim."

Bunun üzerine hareket etmeyi bıraktım. Onun sert aletinin cinsel organıma bastırıldığını fark etmem sadece yarım saniyemi alıyor. Ellerim hâlâ başımın üstünde. Korku vücudumda dolaşıyor olmalı. Kahretsin, içimden geçen saf, şehvetli ihtiyaç yerine korku olmasını tercih ederim. Evli olabilirdi!

"Abel?" Adı nefes nefese geliyor. Sanırım sesim seksi çıkabilir. Belki de.

"Becer beni," diye homurdanıyor ağzı ağızma gelmeden önce. Şaşkınlıkla nefesim kesiliyor ve dudaklarım aralanıyor. Abel dilini ağızımın içine doğru kaydırıyor. Yavaş ve tatlı değil. Hayır, Abel beni yutuyor. Dili dönüyor, her yerimi tatmaya çalışıyor. Yardım edemiyorum ama onu öpmeye başlıyorum.

Dilim Abel'inkine değdiğinde, ondan neredeyse gırtlaktan gelen derin bir gümbürtü geliyor. Bunu kendi bedenimde hissediyorum.

"Angel." Ağızını benimkinden uzaklaştırdı.

"Ne?" Sızlanıyorum.

"Bu kadarı da fazla. Sikime sürtünyorsun ve ben de o seksi şortunu vücudundan sıyrıp dilimi amına gömmek ve tadının dudakların kadar tatlı olup olmadığını görmek üzereyim." Sözleri kalçalarımın arasında oluşan sızıyı daha da artırıyor.

Sallanmayı bıraktım. Ona sürtünyordum. "Ben bilmiyordum..." Sözümü kesiyorum. Karanlıkta bile "sik" diyemiyorum. Aptalca ama dudaklarımdan geçiremiyorum.

Abel birkaç santim aşağı kayıyor, böylece şimdi karnının alt kısmı sikinden ziyade seksime baskı yapıyor. Onu göremiyorum ama bu hareket ellerimi tutmaktan vazgeçmesine neden olmuyor. Bahse girerim adam avını yakalamaya çalışan bir hayvan gibi üzerime tünemiştir.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum ve ben biraz..."

"Beni kendi küçük bebeğin gibi fırlat."

"Tanrım, Angel," diye homurdandı Abel. Kulağa ne kadar pis geldiğini anlamam bir saniye sürüyor. Ona sürtünmemek için mücadele ediyorum. Kalçalarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim, giderek artan bir zonklama devam ediyor. Neredeyse acı veriyor.

Yüzünü kalçalarımın arasına gömse gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Bu bir teklif miydi? Ağzını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Onu orada da hissetmek nasıl olurdu? O zaman yapabiliriz-Hayır! Kendi düşüncelerimi kestim.

"Bekle."

Kıpırdıyorum.

"Benimle kavga

etme."

"Neden, ne yapacaksın?" Abel'ın bana zarar vereceğini sanmıyorum. En azından fiziksel olarak.

"Gerçekten bilmiyorum." Ona inanıyorum. Ancak, herhangi bir acının söz konusu olabileceğine inanmıyorum. Ayrıca beni korkutmaya çalıştığını da sanmıyorum. Bana karşı dürüst davranıyor. Umarım öyledir.

"Bana başka kimse olmadığını söyle."

"Ne?" Soruma şaşırmış gibi görünüyor.

"Gittin, geri geldin ve duş aldın. Bilmiyorum," diye saçmalıyorum, bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

Bu beni muhtaç ve çaresiz hissettiriyor. Asla böyle hissetmek istemiyorum. İzledim

Birçok kadın babama böyle davranır. "Evli falan mısın? Biriyle görüşmeye mi gittin?" Sonuncusunu aceleyle söyledim. Başka biri varsa onu öpmeye devam edemem. Onu öpmek istemezdim.

"Senden başka kimse yok, Angel. Bunun için sana yemin ediyorum." "Yeminin." Gülümsüyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Soğuk davranmak istememiştim." Bana sarılmayı bırakıyor ve yan tarafına kayıyor. Abel beni de yanına alıyor ve üzerimizi örtmek için bir battaniye almadan önce beni yarıya kadar üzerine çekiyor. "Yapacak işlerim vardı ve sana dokunmadan önce duş almak istedim. Sonra sen çığlık attın." Şimdi perili olan o gibi konuşuyor.

"Bunun için üzgünüm."

"Çığlık atmandan hoşlanmıyorum." Abel beni daha da üstüne çekiyor. Elimi göğsünde gezdiriyorum, ince kıl tabakasını ve birkaç büzülmüş yara izini hissediyorum. "Uyu, Angel." Birden kendimi bitkin hissettim. "Canavarları uzak tutacağım." Sanırım öyle dedi. Yoksa şöyle mi demişti... Diğer canavarları uzak tutacağım.

Önemli değil. Onun kollarında kendimi daha güvende hissediyorum, kâbus görmeyeceğimi biliyorum. Beni bu kadar yakın tutarken olmaz.

Buna cesaret edemezler.

Angel gece boyunca onu yatırdığım yerde kaldı. Onu rahatsız etmek istemediğim için bir santim bile kıpırdamıyorum. Onu tutmaya devam edebilmem için uyumasına ihtiyacım var. Kim?

Benden nefret edene kadar ne kadar zamanım olacağını biliyor musun? Gerçeği ondan sonsuza kadar saklayamam. Babasını kutuya kilitledim.

Hayatım boyunca işimi yapmak beni hiç rahatsız etmedi. Oraya sürüklediğim tek bir kişinin bile elleri temiz değildi. Ne onların ne de benim. Angel'ın babasının elleri kanla kaplı. Öyle olmayan çok fazla politikacı yok. Ama onunki biraz daha keyifsiz. Tanıdığım en vahşi adamlardan bazılarını utandıracak şeyler yaptırdı başkalarına.

Baba gibi, oğul gibi. Angel'ın damarlarında onlarınkiyle aynı kanın dolaşması beni şaşırtıyor. Ailesi olmalarına rağmen masumiyetini ve nezaketini koruyabilmesi. Eninde sonunda onu kıracaklardı, ben de onu aldım. Onlar gibi bir canavar olduğumu inkar etmeyeceğim. Ama onu koruyacağım. Aslında, onun için pek çok şey yaparım. Babasının gitmesine izin vermemi isteseydi, verirdim. Bu yüzden ona sahip olmaktan bahsetmeyeceğim.

Yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu aşına olduğum bir duygu değil. Benden nefret etmesini istemiyorum. O zaman kaçmaya çalışacaktır. Bunu yaparken benim gerçekte nasıl bir canavar olduğumu görecektir çünkü onun gitmesine izin vermem mümkün değil. Hayatta boktan bir elim var. Ödeme için onu alıyorum. Çünkü yapmam gereken bu. Kader onu bana asla vermez.

Parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım, ne kadar yumuşak olduğuna asla alışamayacağım. Yapmama izin vereceği tek şey ona dokunmak olsa bile. Bu yeterli olurdu. Sadece burada yatmak, onunla aynı havayı solumak benim gibi biri için bir ayrıcalık.

Dün gece daha fazlasını elde edebilirdim. Onu o kadar çok boşaltmak istemiştik ki. Adımı inlediğini duymayı. Ona verebileceğim zevki göstermek için. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Yapamaz mıydın? Onun için yapabileceğime inanıyorum. Ne yaptığımı bilmiyor olabilirim ama çabuk öğrenirim. Vücudunun bana verdiği tepki beni henüz yanlış yönlendirmedi. Dokunuşumdan zevk alacak tek kişi o. Onu arzulatacağım. Onsuz ve bensiz yaşayamayana kadar.

Çok yaklaşmıştım. Sonra, aynı ellerin bundan hemen önce babasına yaptıkları aklıma geldi. Yani, adam şu anda sadece üç kat altımızda. Onun kaderi benim ellerimde. Matteo'ya o bok parçasında görünür bir iz bırakmayacağıma söz vermiştim. Bu sözü bir şekilde tuttum.

"Hmm." Angel üstüme doğru kayıyor, dizleri her iki yanıma iniyor, böylece seksi karnıma doğru bastırılıyor. Kalçalarını kavriyorum ve minik şortunun yukarı kalkmasına neden oluyorum. Bunun hareket etmesini engellemek için mi yoksa onu aletimin üzerine daha fazla itmek için mi olduğundan emin değilim.

Birkaç kez uyuyakalmış olabilirim. İşlevimi yerine getirebilmek için fazla uykuya ihtiyacım yok. Angel yüzünü boynuma bastırıyor. Ben bir pisliğim. Onu aşağı çekiyorum,

sağ tarafına yaslıyorum.

sikimin üstüne. Vücudunun ağırlığı beni bir nebze rahatlatıyor.

Onu geri vermemin hiçbir yolu yok. Yani onu kendime aşık etmeliyim. Bunu nasıl yaparım, hiçbir fikrim yok. Romantizm hakkında bir bok bilmiyorum. Angel hakkında bulabildiğim her şeyi araştırırken meraklı bir piç olduğum için, okuduğu kitapların sayfalarını çevirmiş ya da Kindle okuyucusunda bir sonraki okuyacağı şeyi görmüş olabilirim.

Benim kızım müstehcen kitaplardan hoşlanır. Porno ve striptiz kulüplerine taş çıkartacak kitaplardan. Seks hiçbir zaman aklımda olmadı. Sonu bir genelevin ya da striptiz kulübünün arkasında biten işlere gitmek zorunda kaldığımda bile. Bu sadece erkeklerin kendilerini kaptırdıkları başka bir ahlaksızlıktı. Asla av olmamayı kendime görev edindim.

Şimdi her şey berbat oldu. Angel'a zayıflığım demek istemiyorum ama bana karşı kullanılabilir. Ayrıca benim üzerimde kendi kontrolü var. Kendi başımın çaresine bakabildiğimden beri, başka hiç kimse böyle bir güce sahip olmamıştı. Bu rahatsız edici bir duygu olsa da, hiçbir şey ona sahip olmamı engelleyemeyecek. O gemi, onu gördüğüm an yelken açtı.

"Abel," diye fısıldıyor Angel adımı.

Hâlâ uyuduğunu biliyorum; nefes alış verişi değişmedi. Tuhaf bir his göğsümü dolduruyor. Beni sadece bir gündür tanıyor ve şimdiden uykusunda adımı söylüyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmadım, o yüzden hiçbir fikrim yok.

Ellerimi kalçalarında sıkıca tutuyorum, bırakmıyorum. Amını sikime doğru oynatmaya çalışıyor. Zaten kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum. Ağzım onu tatmak için sulanıyor. Ondan önce oral seksin cazibesini hiç anlamamıştım. Kulağa çok iğrenç geliyordu. Şimdi, hepsi bu

Düşünebiliyorum. Ağzımın değmesini istemediğim tek bir santimi bile yok. Bu nasıl oluyor? Bir anda her şeyi farklı görmeye başladım. Tüm dünyamı kendi eksenine çevirdi.

"Ah," diye bir inilti daha çıkarıyor Angel, ağzı boynuma değiyor. Gözlerimi kapatıyorum. Kalçalarını tekrar oynatmaya çalışıyor. Yaprak gibi yumuşak, narin teninde çürükler bırakmasından korkarak onu kavrayışımı serbest bırakıyorum. Onları iki yanımda yumrukluyorum, amı sikimde aşağı yukarı hareket ederken kalbim çarpıyor.

"Ellerini kendine sakla," diye tekrar tekrar hatırlatıyorum kendime, kontrolümü kaybetmemeye çalışarak. Kendimi kaybetmeme ramak kalmıştı. Külotunu yırtmaktan ve sikimin üzerine boşalana kadar içine girmekten.

"Evet." Kalçaları daha hızlı çalışmaya başladı. Boxer külotumun nemlendiğini hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum. Elbette, sikim şu anda lanet bir musluk gibi, ama hepsi onun yüzünden.

İnliyorum ve göğsümde gürlüyor. Onun tatlı kokusu duyularıma doluyor ve tüm vücuduma şehvet yayıyor. Bunu durdurmalıyım, ama ben iyi bir adam değilim. Bir meleklerle birlikte olacağım tek zaman şimdi ve burada.

Küçük bir nefes verir. Bütün vücudu dondu. Lanet olası iniltilerini onu uyandırmış olmalı. Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Uykuya geri dönebileceğini düşünüyorum, ama sonra Angel aniden ortaya çıkıyor, hala bana sarılıyor. Elleri göğsüme indi.

Karanlığın onu korkuttuğunu bildiğimden, nerede olduğunu hatırlayabilmesi için loş ışığın yanmasını istiyorum.

"Angel." Nazikçe söylemeye çalışıyorum ama loş ışık arttıkça hırıltılı çıkıyor. Kahretsin, üzerimde çok güzel duruyor. Üstündeki ince kumaştan göğüs uçlarını görebiliyorum. Onun

Yanakları uyarılmaktan pembeleşmiş. Kanlı ellerim böylesine ruhani bir yaratığa dokunmayı hak etmiyor ama bu noktada bunun beni durduracağından şüpheliyim.

"Abel," diye fısıldıyor. "Ben, ah..." etrafına ve sonra bacaklarının arasına bakıyor. Elimde olmadan bakışlarını takip ediyorum. "Aman Tanrım." Aletimi amına soktuğum için özür dilemek üzereydim ama o benden önce konuşmaya başladı. "Bunu ben mi yaptım?" Angel ellerini yanaklarına bastırıyor. İkimizin de üzerindeki ıslak noktadan bahsettiğini anlıyorum, sikimden değil.

"Angel." Ona doğru uzanıyorum ama o geriye doğru kaçıyor. "Yapma," diye homurdanıyorum. Tüm vücudum alarma geçti.

"Özür dilerim." Yataktan fırladı. Onu uyarmaya çalışıyorum ama dönüp uzaklaşıyor. Nereye gittiğinden bile emin değilim çünkü fazla uzaklaşmıyor. Onu belinden yakalayıp geri çekiyorum ve yatağın ortasına fırlatıyorum. Yere düştüğü anda üzerine çıkıyorum, elleri bir kez daha başının üzerinde kenetleniyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sana benden kaçma demiştim." Psikopat gibi konuştuğumu biliyorum ama söz konusu o olunca bazen bedenim kontrolü ele alıyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar, gözlerini kapatarak. Yine içgüdüsel olarak hareket ediyorum, eğilip dudaklarımı önce bir göz kapağına, sonra diğerine bastırıyorum, açmasını istiyorum. Gözleri yumuşak ve tatlı, çok fazla hayat ve sıcaklıkla dolu.

"Sadece benden kaçtığın için üzgün ol." Gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Çok utanıyorum," diye fısıldıyor Angel. Yanakları pespembeye dönmüştü.

"Neden?"

"Seni kuru kuru beceriyordum ve bıraktım-" diye devam ediyor.

"Bunun için neden üzgün olasın ki?" Sanırım bunu bana başka biri yapsaydı kızardım ama kimse ölmeden bu kadar yaklaşılamazdı. Ama o başka biri değil.

"Bilmiyorum. Bu..." Dişlerini alt dudağına gömüyor.

"Angel, seni uyandırmamak için kıpırdamadan yattım, böylece o küçük ateşli amcığını sikime sürtmeye devam edebilirsin."

"Aman Tanrım." Angel yüzünü örtmek için ellerini aşağı çekmeye çalıştı ama izin vermedim. "Her yerine bulaştı." Tüm vücudumu ona bulamak istiyorum ama bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum.

"Tadına bakabilir miyim?" Dudakları ayrılıyor ve küçük bir nefes veriyor. "Lütfen." Tanıdık olmayan bir güvensizlik içimi dolduruyor. Dün gece daha fazlasını isteyebileceğini düşünmüştüm ama şimdi uyandığına göre fikri değişmiş olabilir. Onu bırakmak üzereydim -benden değil, tuttuğum yerden- ama başını salladı. "Kelimeler." Söylediğini duymak istiyorum.

"Ben, ah"-dudaklarını yalıyor-"bunu isterdim, sadece biraz utangacım. Bu benim için yeni bir şey."

"Bu ikimiz için de geçerli," diyorum ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ağzını öpüyorum.

I Abel'ın ağzının içinde inliyorum. Sözlerinin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor, ama ağzı çeneme gidip öpücüklerini çenemde gezdirince aklım başımdan gidiyor.

ve sonra boynum. Tüm vücudum yeni hislerle canlandı. Sadece aşk kitaplarında okuduklarım.

"Oh," diye inliyorum, parmaklarımı kısa saçlarına batırıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Bacaklarımı yukarı çekiyorum, kalçalarım hareket etmek istiyor. Yemin ederim vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Konu Abel olunca birdenbire kendi aklına sahip oldu.

Abel'ın ağzı yolculuğuna devam edip aşağı inerken, elleri gömleğimi yukarı itiyor. Biri göğsümü kavırıyor, dili ağzına almadan önce çakıllı meme ucumun etrafında dolaşıyor. Serbest kalmadan önce birkaç kez çekiştiriyor ve sonra diğer tarafa geçerek aynı ilgiyi ona da gösteriyor. Kalçalarım yataktan kalkmaya çalışıyor ama Abel'ın ağırlığıyla çok uzağa gidemiyorlar.

"Çok yumuşaksın."

"Ve sen sert ve kabasın." Elimi saçlarından çekip yüzünün yan tarafına doğru kaydırıyorum. Sanki elim

Abel hayatında pek şefkat görmedi. Ona bunu verebilirim. Diğer alanlarda deneyimim olmayabilir ama bu onun için yapabileceğimi bildiğim bir şey.

"Sana kaba davranmamaya çalışıyorum." Vücudumda ilerleyişini izliyorum. Bu beklenti büyüyor.

"Sadece olduğun kişi olmanı istiyorum, Abel." Dili göbek deliğime giriyor ve küçük bir kahkaha atmama neden oluyor.

"Kahretsin, gülüşün bile çok seksi." Şortumun üst kısmını kalçalarımın yanlarından kavırıyor. Külotumu da yanına alarak aşağı doğru çekiyor.

Gözleri üzerimde dolaşıyor, beni yiyip bitiriyor. Yatağının ortasında neredeyse çırılçıplaktım. Kalçalarımın arasındaki kayganlığı hâlâ hissedebiliyorum. Neredeyse utanç verici. Bacaklarımı ayırıyor, gözleri cinsel organıma yerleşiyor. Utangaç hissetmeye başlıyorum, ellerim aşağı uzanıyor.

"Yapma." Abel bileklerimi tuttu. "Kendini örtme."

"Tamam." Ellerimi tutmayı bırakmıyor. Bunu çok sık yaptığını fark etmeye başladım. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Bana istediği her şeyi yapabilecek kontrolün onda olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Yapmasını istiyorum. Ona güveniyorum. Hayatım boyunca başka bir erkeğe güvendiğimden daha fazla. Birbirimizi tanıdığımız bu kısa sürede bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum.

Utangaçlığımı bastırıyorum ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Gözlerindeki onayı görebiliyorum. Onu memnun etmiştim. Odağını bir kez daha seksime çeviriyor. Dudaklarını yalamasını izliyorum. Kalçalarımı bir kez daha kaldırıp kendimi ona sunuyorum. Hiç vakit kaybetmeden beni kabul ediyor.

Yüzünü seksime gömüyor, beni yutuyor. Bana mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla zevk veriyor. Bir ses çıkarıyor

Klitorisimi titreten derin bir inilti, vücudumun çığına dönmesine neden oluyor. Klitorisimin etrafında dönen dilinin yavaş vuruşları ancak tatlı bir işkence olarak açıklanabilir.

"Lütfen." Klitorisimi ağzına almadan önce yalvarışımı zar zor çıkarabiliyorum. Tüm vücudum geriliyor, orgazm beni saf, katıksız bir mutluluk dalgası gibi vuruyor. "Abel!" Adını haykırıyorum.

"Bir tane daha," diyor ağzı ve diliyle, hiç durmadan.

"Yapamam." Kıpırdanmak için mücadele ediyorum, klitorisim aşırı hassas. Abel ön kolunu kalçalarımın üzerine indirerek beni yerimde sabitliyor. "Yapamam." Başımı sallıyorum.

"Yapacaksın." Bir parmağını içime sokup beni dolduruyor.

"Aman Tanrım." Nasıl oluyor da bir tane daha geliyor? Parmağını içime sokuyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir şeye çarpıyor. Zevkimi haykırıyorum ve içimden ıslaklık akıyor. Gözlerimde siyah noktaların dans ettiğine yemin edebilirim ve Abel her damlayı yalarken nefesimi tutmam bir saniye sürüyor. Yatağın içinde eriyorum.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda yan yatmışım ve Abel arkamda. Bacaklarından biri iki bacağımın üzerine atılmış, kolları bana sarılmış. Beni kendisine sımsıkı bastırmış. Gerçekten, onun içinde koza gibiyim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor

kulağıma. "Ne?" Dönmeye çalışıyorum

ama hareket edemiyorum. "Devam

ettim ve ben-"

"Bayıldım, Abel. Eğer gerçekten durmanı isteseydim, dururdun."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Boynumu öpüyor ve sonra yuvarlanıyor. Döndüğümde onu yatağın kenarında otururken görüyorum. Ona ulaşmak için sürünerek geçiyorum. Sırtındaki yara izleri gözümde kaçmıyor. Ona arkadan sarılıyorum.

"Senden korkmuyorum, Abel." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Çok safsın."

"Tamam." Omzuna bir öpücük daha konduruyorum. Sanırım Abel'in içinde dışından daha fazla yara izi var. "Peki ne diyorsun o zaman? Durmamı mı istiyorsun?" Ağzımı tekrar ona bastırıyorum.

"Hayır."

"Emin misin?" Geri çekilmeye başlıyorum ama o dönüp beni belimden yakalıyor. Beni kolayca kaldırıp kucağına oturtuyor, böylece ona binmiş oluyorum. Bu bana belden aşağımın çıplak olduğunu hatırlatıyor. "Peki sonra ne olacak?" Kaşları birbirine çatılıyor. Yukarı kaldırıyorum ve aralarından öpüyorum. "Bu öpüşme olayını gerçekten seviyorum."

"Çok hoşuma gitti." Bunu söylerken sesi pek de mutlu gelmiyor.

"Abel."

"Gitmene izin vermiyorum."

"Senden bunu istemedim. Aslında, beni uzaklaştırıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Kucağımdasın."

Bir kahkaha attım. "Tamam, öyleyim ama fiziksel olarak bahsetmiyorum."

"Kafam berbat durumda, Angel."

"Hepimizin bir sorunu var." Yani, babam için çalışıyor, bu yüzden aile hayatımın hiç de öyle görüldüğü gibi olmadığını biliyor olmalı.

"Sen değil."

"Doğru." Gözlerimi

deviriyorum. "Sen

mükemmelsin."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Doğru," diye yarı kaşlarını

çatarak bana bakıyor.

"Benim adıma kızıyor musun?"

Omuz silkiyor. Parmağımı dudaklarında gezdiriyorum. Abel'in kafasında neler olup bittiğinden emin değilim. Bunu ortaya çıkarmam biraz zaman alabilir, o yüzden şimdilik onu öpeceğim.

Belki de öpücükler iyileştirebilir.

"H mm." Angel iç çekerek açık buzdolabının önünde durur. Bir duş aldı ve şimdi bir tane giyiyor ve bir çift çorap. Ona daha çok elbise gibi oturuyor. Ona kıyafetler almıştım ama onlara sahip olduğumu nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Ayrıca, benim tişörtlerimden birini giyerek benim alanımda çırpınmasını izlemekten oldukça keyif alıyordum.

"Sende bir sürü şey var." Angel karşı baldırının arkasını kaşımak için ayağını kaldırıyor. Şimdi çok rahatlamış durumda. Onu böyle görmeye bayılıyorum. Benim alanıma benden daha rahat sığıyor.

Omzunun üzerinden bana baktığında homurdanarak karşılık veriyorum. Tavırları onu almakla doğru kararı verdiğime dair bana güven veriyor. Yine, onu gördüğümde başka bir seçeneğim yoktu. Plan yapmak için çok fazla zamanım olmadı ama kendi evinde sahip olmaya alışkın olduğu konforun çoğunu elde etmeyi başardım.

"Sana bir şeyler hazırlayabilirim," diye teklif ettim. Aşçı değilim ama temel şeyleri yapabilirim. Dönüp bana bakıyor. Elinde

bir elinde kedi yavrusu. Onu taşımasına izin veriyor.

Eğer ona izin verseydi, onunla birlikte duşa girecekti. Demek istediğim, küçük adamı suçlayamam, ben de yapardım, ama aletimi kontrol altına almaya çalışıyordum, böylece onu kaldırıp hiç umursamadan içine sokmadım. Zihnimi bu düşüncelerden uzak tutmam gerekiyor. Şimdiden ellerimi ve ağzımı Angel'dan uzak tutmakta zorlanıyorum.

"Yemek yapıyorum." Angel yavru kediyi almam için bana uzandı. Sanki her gün yapıyormuşum gibi onu kucağıma alıyorum. Hayatım boyunca hiçbir yavru kediyi kucağıma almamıştım. Angel'a kadar hiçbir şeyi kucaklamamıştım. Bu kelime lügatımda bile yoktu. Ama yavru kediyi kucağıma aldığımda güzel yüzünde beliren gülümsemeyi görmek, onu kollarımda kalıcı bir demirbaş haline getirmek istememe neden oluyor. Tezgâha yaslanıp onu izliyorum, yavru kedinin gözleri de ona yapışmış. Bunu bütün gün yapabilirim. "Bugün yapman gereken bir şey var mı?"

"Bazı şeyleri kontrol etmem gerekebilir." Baban gibi. Kelimeleri düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.

Onu buradan çıkarmalıyım. Ben burada kızının amını yalarken, o herifi iki kat aşağıda kilitli tutuyorum. Boynumun arkasını tutup sıkıyorum, içimdeki savaştan nefret ediyorum. Hayatımda her şey ne zaman griye dönmeye başladı? Her zaman siyah ve beyazdı.

Angel çoraplarının üzerinde kayıyor, bir tencere alıp ocağa koyarken kıkırdıyor. Onu. Evet, griden fazlasını getirmiş. Her yere renk saçıyor ve ben bunu nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum. Hayatım boyunca başkaları için yaptığım bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, bunu istediğimi sanmıyorum. Onun gökkuşağı renklerini hayatımın her alanında istiyorum. Angel buraya uyuyor. Onu ilk gözlemlemeye başladığımda, kendi evinde hiç bu kadar canlı olmamıştı. Aslında, içine kapanıktı ve çoğu insandan kaçma eğilimindeydi. Hatta kardeşinden kaçmak için yan giriş ve çıkışları kullanırdı. Onun ne kadar hasta olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Bunu hissedebiliyor muydu?

Emin değilim. Sanki şehrin en korkulan adamlarından biri değil de bir oyuncak ayıymışım gibi etrafımda kıvrılıp beni öpmesinden değil. Telefonum titriyor. Yavru kediye tezgâhın üzerine bırakıyorum ve Zero'nun sorularına cevap vermek için isteksizce telefonumu çıkarıyorum.

Sonra kutudaki yayınlara tıklıyorum. Angel yemek pişirirken bir şarkı mırıldanmaya başlıyor. Şeker ve un kokusu havayı dolduruyor.

Babası onu bıraktığım yerde. Bağlı olduğu sandalye yere sürgülenmiş. Kafası öne doğru sarkıyor. Çığlık atması için fazla bir şey gerekmedi. Acıya alışık değildi. Genellikle acıyı bu kadar kolay dağıtanlar, kendi ilaçlarının tadına baktıklarında asla iyi olmazlar.

"Oh! Hazır kahve vanilya karışımınız var." Angel altın bulmuş gibi elinde tutuyor. "Bu benim favorim," diyor, benim zaten bildiğim gerçeğine safça. "Senin de bunu sevdiğine inanamıyorum. Sana bir fincan hazırlamamı ister misin?"

"Ben iyiyim." Daha önce o duş alırken kendime yaptığım kahve fincanını elime alıyorum. O boku nasıl içtiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Aynı şeylerden çok var. Aynı zevke sahip olmalıyız." Benim zevkim onu memnun etmek, sanırım öyleyiz. Kahvesini yapmaya devam ediyor.

Buzdolabına doğru yürürken, "Bahse girerim krem şantiniz yoktur," diye meydan okuyor. "Var!" Saniyeler sonra heyecanlı bir çığlık atıyor. Kapıyı kapatıp tezgâha doğru yürümeden önce kremayı alıyor. Kutuyu çalkalayıp kahvesinin üzerine bolca koymasını izliyorum.

"Mmmmm." Gözleri kapanıyor ve ilk yudumuyla birlikte yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor. "Lezzetli." Aletimin daha fazla sertleşebileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Ne yaptığımın farkına bile varmadan, onun boşluğuna girdim ve ağzının kenarındaki küçük krem şanti kalıntısını sildim.

Başparmağımdan emiyorum, gözlerinin onaylayarak parlamasını izliyorum. Eğildim, ağzını istiyordum. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda telefonum çalıyor. Geri çekildim çünkü kapımın alarmıydı. Burada biri var.

"Cevap ver, yemek yapıyorum." Angel yanağımdan öpüyor. Telefonumu çıkarırken, ona biraz yer açmak için geri çekiliyorum.

Nikolai'yi gördüğümde "Kahretsin," diye mırıldandım. Buraya geleceğini tahmin etmeliydim. Arkadaşım yok ama Matteo'nun adamları arasında en çok vakit geçirdiğim ve birlikte çalışmaktan rahatsız olmadığım kişi Nikolai.

"Ne?" Angel telefonuma bakarak soruyor.

"Şirket." Nikolai gitmeyecek. Yaşananlar yüzünden şüphesiz çok kızgın. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şekilde hissederdim. Angel'ın kardeşi Brent, ellerini Nikolai'nin kızı Riley'nin üzerine koydu.

"Babam mı?" Dudakları kısıldı ve kaşları çatıldı. İfadesine bakılırsa babasının ortaya çıkmasından hoşlandığını sanmıyorum. Verdiği tepki bana, bu olayın sonuçlarının

gerçeği öğrendiğinde o kadar da kötü olmayacak. "Daha neler olup bittiğini bile sormadım."

"O değil. Nikolai." "Nikolai mi?"

Neden burada olsun ki?"

Hay sikeyim. Bunu nasıl açıklayacağım? Babasıyla arasında bir şey olduğu için onu evinden aldığını sanıyor. Arkadaşı Riley'nin erkek arkadaşı Nikolai ile gittiğini. Ama haklı. Angel şaşırtıcı bir şekilde bugün hiçbir şey sormadı.

Bir saatten fazla yatakta uzanıp konuştuk. Konuşmanın çoğunu o yaptı ama ben çok keyif aldım. Sesi çok rahatlatıcı. Abuk sabuk konuşma eğilimi çok sevimli.

"Babasıyla birlikte çalışıyorum." Matteo Nikolai'nin babası değil ama onu çoğunlukla o yetiştirdi.

"Dünya küçük mü?"

"Öyle hissetmeye başladım." İfadesi şaşkınlığını koruyor ve bir şeyleri bir araya getirmeye çalıştığını ama yapamadığını anlayabiliyorum. Telefonum yine çalışıyor çünkü kapıyı temizlemedim. Dün gece kodları değiştirdim, böylece kimse beni bulamayacaktı. "Riley onunla birlikte. Eminim seni görmek istiyordur."

"Oh." Bu ona her şeyi unutturuyor; yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Hemen döneceğim." Onu başının tepesinden öpüyorum. "Onları içeri alacağım."

"Pekâlâ. Aç olmaları ihtimaline karşı biraz daha hamur yapacağım," diyor Angel aşağı inmeden önce. Onları buradan da içeri alabilirdim ama önce onlarla konuşmam gerekiyor. Kapıyı ve ana garaj kapısını açmak için şifreyi giriyorum. Aşağıya indiğimde Nikolai arabayı çekiyordu.

Nikolai arabadan indiğinde, "Bu çok boktan," diye söyleniyor. Diğer tarafa geçip Riley için kapıyı açıyor. Benden bıkmış görünüyor. Onunla hiç yüz yüze tanışmamıştım. Patronun karısının kız kardeşi. Şimdi Nikolai'ye ait. Aile yemeklerine ya da verilebilecek küçük partilere gelen biri değilim. Gölgede takılmayı tercih ederim.

"Bu benim kararım değildi."

"Çok kızgıyım," diye mırıldanıyor Nikolai. "Ölmüş olması gerekirdi."

"Hey." Riley elini Nikolai'nin göğsüne koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyor. "Matteo ne yaptığını biliyor, eminim." Buna itiraz edemem. Matteo'nun olaylara başlangıçta nasıl yaklaştığını pek anlamıyorum ama olaylar geliştiğinde onun ana planını anlıyorsunuz. "Demek sen şu meşhur Kilise'sin." Riley bana gülümsüyor. Başımı sallıyorum.

Nikolay ona, "Çok konuşan biri değildir," diye bilgi verdi.

"Ama Angel'ı aldı." Ayaklarının üzerinde kayıyor.

"O benim."

"Doğru," diye ofladı Riley. Bu dünyada yeni değil.

"Babasıyla arasında bir şeyler olduğu için onu kaçırdığımı düşünüyor."

"Öyle değil mi?" Riley kuru kuru konuşuyor. Sanırım ona birkaç şey anlatmışlar.

"Onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Buranın güvenli bir ev olduğunu ve benim de bir çeşit koruma olduğumu sanıyor." Birkaç boşluğu daha dolduruyorum.

"Yani ona yalan söylememi mi istiyorsun?" Riley nefes nefese kaldı. "Bilmiyorum."

"Bunu açıklığa kavuşturacağım."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Nikolai.

"Aynen öyle." Sahip olabileceğim tüm samimiyet kayboldu. "Herkesin çok dikkatli olması gerekiyor çünkü dediğim gibi, o benim. Yani oraya gidip onu korkutacak bir şeyler söylerseniz, bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Kimsenin aklına bir şey gelmeden ikinize de söyleyeyim. Seninle eve gelmeyecek. Benimle kol mesafesinde olmayan hiçbir yere gitmeyecek." Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Bunun olmasını engellemek için yapmayacağım şey yok.

Riley'nin dudakları büzülüyor ve ben de tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. Elbette oraya çıkıp her şeyi anlatabilir ve Angel'ın onunla kalmayı ya da gitmeyi seçebileceğini düşünebilirdi ama ne kadar berbat olsa da istediğim şey olacak.

Onları uyardım. Yapabileceğimin en iyisi bu. Konu Angel olunca mantıklı davranamıyorum. Biri onu benden almaya kalkarsa ne yapacağımı bilemem.

Kimsenin öğrenmek istediğini sanmıyorum.

W Riley ve Nikolai içeri girdiğinde herkes gergin görünüyordu. "Selam." Yanlarına gidip Riley'e sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Sen iyi misin?"

"Harika." Bana bir gülümseme veriyor ama gözleriyle buluşmuyor. Tuhaf davranıyor. Kavgı edip etmediklerini merak ederek Nikolai'ye bakıyorum. Bana çenesiyle başını sallıyor, Riley dışındaki çoğu insana normal selamını veriyor.

"Ailem seni bu karmaşanın içine çektiği için üzgünüm." Onu davet etmemiş olsaydım bu işe karışmazdı.

"Sorun değil, gerçekten." Riley arkama bakıyor. "O bir kedi yavrusu mu?"

"Evet." Gülüyorum ve onu mutfağa doğru çekiyorum. Adamlar geride kaldı. "Krep yapıyorum. İster misin?"

Riley yavru kediye kucağına alarak "Elbette," diyor. "Adı ne?"

"Bir erkek ve hâlâ üzerinde çalışıyorum. Abel ona isim verebileceğimi söyledi."

"Abel?" Nikolai öksürür. "Adın bu mu?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor Abel, sonra kahvesine dönüyor. Yemek yapmaya geri dönüyorum ama mutfak garip bir şekilde sessiz.

"Yani, ah." Sessizliği dolduracak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Yeni bir şey var mı?" Riley'nin yanakları kızarıyor, tıpkı aşk kitaplarımızdan bahsettiğimizde ve bir seks sahnesi olduğunda olduğu gibi. İkimizin birkaç dakika yalnız kalması gerekecek.

Riley ve ben yavru kedi isimlerini ileri geri zıplatmaya başladık. Erkekler sadece sessizce oturuyor. Arada sırada Abel telefonunu çıkarıp bir şeylere bakıyor ve sonra tekrar yerine koyuyor. Gergin görünüyordu, Nikolai'yi tanıdığı için bu garipti.

"Olanlar hakkında konuşmak isteyen var mı?" Son yemeği mutfak adasına yerleştirirken bu soruyu yöneltiyorum. Herkes bir tabak hazırlamaya başlıyor. Abel'ın yemek odası masası yok ama herkesin burada yemek yemesine yetecek kadar sandalye var. Riley ve Nikolai Abel'a bakıyorlar. "Neler oluyor?" Garip bir gerginlik var. "Kötü bir şey mi oldu?"

"İşte." Abel beni sandalyemden kaldırıp kucağına oturttu. Nikolai, Abel'a ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyor.

"Anlat bana," diye zorluyorum. Dışlanmışlık hissinden hoşlanmıyorum. Hayatta bunu yeterince yaşadım. Bunu Abel'la yaşamak istemiyorum. Riley ile de; o benim arkadaşım.

"Baban iyi bir adam değil, Angel."

"Bunu biliyorum." Alaycı bir kahkaha attım. Hiç politikacı var mı?

"Kardeşin de öyle," diye ekliyor Riley.

"Evet, bunu ben de biliyorum." Kardeşim, Riley okulumuza başladığından beri ona hayranlık duyuyordu. Yeniydi ama aynı zamanda ona hiç yüz vermiyordu. Bu onun alışık olduğu bir şey değil.

"Gerçekten bildiğine inanmıyorum." Nikolai bunu başını sallayarak söylüyor. İşin tuhafı, kardeşimle Nikolai'yi yan yana görseniz, Nikolai'nin daha hıyar biri olduğunu düşünürsünüz. Her zaman siyahlar giyer ve dövmelerle kaplıdır.

"Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et." Abel Nikolai'ye dik dik bakıyor. Abel'a yaslanıyorum, birinin benim için ayağa kalkmasının keyfini çıkarıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bana göz kulak olmayı çok ciddiye alıyor, ama bundan daha fazlası olması için dua ediyorum. Etrafımdaki kolu sıkılaşıyor.

Riley araya girerek, "Kardeşin bana saldırdı," diyerek herkesin dikkatini ona çevirdi.

"Ne!" Riley'e soluk soluğa bakıyorum.

"Hasta kafalı kız arkadaşını unutma." Nikolai ekliyor.

"Becky?! Bu da ne böyle? Birlikte sana mı saldırdılar?" Becky'nin Riley'nin peşinde olduğunu biliyordum ama Nikolai'nin son seferinde onu neredeyse boğarak öldürmesinden sonra yine onun peşinden gitmesine şaşırdım. Yani, bir insan ne kadar aptal olabilir ki?

"Bana bak." Abel dikkatimi ona çekti. "Kardeşin ve kız arkadaşı insanlarla iğrenç oyunlar oynamayı seviyor. Özellikle de genç kızlarla." Aman Tanrım. Midem bulanıyor. İlişkileri her zaman tuhaftı.

"Ne kadar hasta?" Yutkunuyorum. Aklımın bir köşesinde, onun nasıl biri olabileceğini biliyorum. Onunla birlikte büyüdüm. O benim ikizimdi, ama bana her zaman ürkütücü bir his verirdi. Beni korkutmaktan zevk alırdı. Çığlıklarımı duymaktan hoşlandığına inanmaya başladım.

"Tahmin edebileceğiniz kadar hasta."

Nikolai, "Barbie ve Ken'in katile dönüştüğünü düşün," diye ekliyor. Gözlerim yaşıyor.

"Ve senin peşine mi düştüler?" Riley başını sallıyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Dün de böyle mi oldu?" Başını yine evet anlamında sallıyor. "Hepsi benim hatam. Çok özür dilerim. Seni onlara doğru çektim." Karnımın çukurunda suçluluk duygusu oluşuyor.

"Hey." Riley uzanıp elimi tuttu. "Bu senin suçun değil."

"Bunu senin sayende anladık." Nikolai yemeğinden bir ısırık alır. Belli ki insanların katil olduğundan ve Tanrı bilir daha nelerden bahsetmek onun iştahını etkilemiyor. Bense benimkini tamamen kaybettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Nikolai bana cevap vermekten kaçınarak yemeğinden bir ısırık daha alıyor.

"Öğrendim," diyor Abel sonunda. "Etrafı araştırırken."

"Etrafı kazmak mı?" Kafam çok karıştı. Abel ne için etrafı kazıyordu?

"Çevremize yakın olabilecek herkesi araştırıyoruz." Bu sefer Nikolai cevap veriyor.

"Bekle." Abel ayağa kalkıyor, beni sandalyesine oturtuyor ve mutfaktan çıkıyor. Riley bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Birkaç dakika sonra elinde bazı fotoğraflarla geri geldi. "Hepsi kayıp ve kardeşin ve kız arkadaşıyla bağlantılı." Abel resimleri

Önümde birkaç fotoğraf var. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum.

"Peki, sonra ne oldu? Tutuklandı mı, yoksa ne oldu?" Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen bana babamın onu kurtardığını falan söyleme." Bunu görebiliyordum. Bu babamın itibarı için çok kötü olurdu. Kardeşim sapığın tekiyse ve yaptığı şey duyulursa, babamın siyasetteki günlerinin sona ereceğinden eminim.

"Henüz değil." Abel beni ürkütmemeye çalışıyormuş gibi alçak sesle konuşuyor.

"Henüz değil!" Yerimden sıçradım. "O zaman kardeşim nerede?"

"Bilmiyoruz." Nikolai'nin sözlerinden öfke damlıyor.

"Eminim kayınbiraderim nerede olduğunu biliyordur." Riley herkesi sakinleştirmeye çalışır.

"Bekle. Neden bilsin ki?" Sanki hayatlarında duydukları en saçma soruyu sormuşum gibi hepsi bana bakıyor.

"Kız kardeşim Matteo Cattaneo ile evli."

Vay anasını. Tabii ki bu ismi biliyorum. Herkes bilir. Babamın bile birkaç kez söylediğini duydum.

"O bir tür mafya babası gibi değil mi? Bir suçlu?" Bir adım geri çekildim. Neler oluyor böyle? Bu delilik.

"En azından kızlara saldırıp onları öldürmüyor." Nikolai yemeğinden bir ısırık daha almadan önce bunu söyler. Riley ona dirsek atar. "Ne? Sanki ailesi çok daha iyiymiş gibi."

"Hey." Abel'in eli kalçama indi. Yüzümü ona döndüm.

"Sen tüm bunların neresindesin?"

"Güvende olduğunuzdan emin olmak için buradayım. Tüm bunlar olurken kimse sana zarar vermesin." Rahatlamasını isteyerek ona yaklaştım.

"Babam ne yapıyor? Gittiğimi biliyor mu? Kardeşimi bulmaya mı çalışıyor?" Babamın Brent'e ne yapacağından emin değilim. Eminim sırlarının ortaya çıkmasını istemez.

"Bekleyeceğiz. Bazı şeylerin nasıl gelişeceğini göreceğiz," diyor Abel bana.

"Ve beklerken burada seninle kalacağım." "Tam burada kalacaksın," diye onaylıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum. Açıkçası şu anda daha fazlasını bilmek istemiyorum. Bu zaten kabul edilmesi gereken çok şey. Başımı Abel'in göğsüne yaslıyorum. Kollarını bana doluyor, beni kendine yakın tutuyor.

Abel'in beni güvende tutacağına inanıyorum.

"H daha fazla insan öldürdüğünüzü öğrendiğinde esirinizin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsunuz? Kardeşi mi?" Nikolai'nin sorusunu duymazdan geliyorum. Şu anda yüzleşmek istediğim bir şey değil bu. Belki de ona hiç söylemek zorunda kalmam.

Gidebiliriz. Onu buradan götürüp başka bir yerde yeni bir hayata başlayabilirim. Church olmayı bırakabilirim. Paraya ihtiyacım yok. Angel ve benim çok iyi yaşayabileceğimiz bir servet biriktirdim.

"Peki ya babasının senin bodrumunda olduğunu öğrendiğinde?"

"Çeneni kapatabilir misin?" Diye bağırdım. Ne zaman geveze Cathy oldu? Nikolai ve ben sık sık birlikte çalışırız ama bu genellikle sessizlik içinde olur. Tabii bizden gelmeyen çılgınlıkları saymazsanız.

"O bu dünyadan değil. O bir masum."

"Beni kızdırmak mı istiyorsun?" Körfez bölgesine indiğimizde ona sordum. Kızları yalnız bıraktık. Konuşmak istediklerini söyleyebilirdim ve eğer yapabileceğim bir şey varsa

Angel'ı mutlu edecek ve onun küçük kıcını burada tutacaksa, yaparım.

"Seni hiç kızgın gördüğümü sanmıyorum. Aslında, seni hiçbir şey görmedim." Nikolai arabasına yaslanır ve telefonunu çıkarır. Matteo birazdan arar. Benim de aşağı inip senatörü kontrol etmem gerekiyor.

"Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır, bana yalan söylemeni istiyorum." Nikolai buna gerçekten güler.

"Sanırım bu şimdiye kadar senden duyduğum şakaya en yakın şeydi." Sırıttıyor. "Demek istediğim de bu zaten. Burada ne yaptığını biliyor musun Church, çünkü biraz endişeliyim."

"Neden?"

"İkimiz de berbat büyüdük." Başımı salladım. Öyle büyüdük. Çalışırken birbirimize yönelmemizin nedeni bu olabilir. Aramızda bir anlayış var. Varoşlarda yaşamamanın ve karnımızı doyurmak için çalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Duygularımızı çelikleştirmek, kendimizi korumak için. En berbat insanlardan ve şeylerden bazılarını gördük. Bu sizde bir iz bırakır. Kim olduğunuzu ve neler yapabileceğinizi değiştirir. "Eğer ona bir şey olursa-"

Farkına varmadan hareket ediyorum. Elim Nikolai'nin boğazına dolanıyor. Bana karşı koymuyor. "Ne yapıyorsun?" Boynunu kırmamı mı istiyor? Onu hayata döndürmemi mi istiyor?

"Bir noktayı kanıtlamak. Aklını kaçıracaksın." Uzun bir süre birbirimize b a k t ı k .

"Yapmaz mıydın?" Ona tutunduğum yeri bırakıp geri çekiliyorum. İçime dolan adrenalini sakinleştirmeye çalışarak enseme sıkıyorum.

"Evet, Riley'ye bir şey olursa birkaç piç kurusunu öldürür ve aklımı kaçırdım. Ama sen farklısın."

"Kardeşi gibi kafadan hasta," diye mırıldanıyorum. Haksız değil. Aklımı kaçırdım. Sanırım nedenini anlamaya başladım. Duygu. Bir şeyler hissetmeme izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şimdi her şey geri geliyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Masum insanları avlamıyorsun. Öldürdüklerinizden zevk aldığınızı da sanmıyorum." Nikolai'nin eli omzuma indi. Ona ters ters bakıyorum. O da sırtarak elini kaldırıyor. "Sen onun kardeşi değilsin ama senin de kendi şeytanların var."

"Burada bir noktaya mı geliyoruz?" "Kafanı topla."

"Kafam hiçbir zaman tam olarak yerinde olmadı."

"Evet, ama öylece çekip gidemezsin. Beni öldürürsen yukarıdaki meleğinin çok mutlu olacağını sanmıyorum." Ona ters ters baktım. "Belki bu o kadar da kötü olmaz. Kendini kontrol etmen gereken bir şey var."

"Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim."

"Sanırım beni özlersin." Bana göz kırpmıyor. Bir küfür mırıldandım.

"Senin boktan ruh halini özlerdim." Nikolai'nin her zamankinden daha hıyar gibi davrandığı bir dönem oldu. Kendi şeytanlarıyla uğraşıyordu. Riley'nin bu konuda yardımcı olduğuna eminim.

"Hâlâ kızgıyım. O kaltağın boynunu kırmak ve kardeşinin bağırsaklarını deşmek istiyorum."

"Normal bir Cumartesi gecesine benziyor." Nikolai bir kahkaha atar.

"Kız arkadaşının bu tür şakalardan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu bir şaka değildi." Nikolai başını sallıyor. Neyse ki telefon çalışıyor da gösteriye başlayabiliyoruz.

"Bir sorunumuz var." Nikolai hattı açıp hoparlöre verdiği anda Matteo konuşmaya başlar.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Ne söyleyeceğini biliyorum. "Ne kadar süre?"

"Birkaç saat. Elimde Zero'nun bazı görüntülerini inceliyordum ama onları kaybettik." Matteo syas.

"Benimle taşak mı geçiyorsun!?" Nikolai gürlür.

"Onları bulacağız." Matteo'nun sesi korkmuş gibi gelmiyor. Şu anda kardeşin, kız arkadaşın ya da senatörün kaderi umurunda değil. Yine de kız arkadaşımın ne isteyeceğini merak ediyorum. Angel kitaba göre hareket eder. Onların hapse girmesini isterdi ama hayat o kadar da basit değil. Angel kanunların kurallarına uyar. Ben hiç uymadım. O kurallar hiçbir zaman benim lehime işlemedi, ben de kendi kurallarımı koydum ve onlara göre yaşadım.

"Neye ihtiyacınız var?" Bizi sadece bu güncellemeyi vermek için aramadı. Matteo'nun bir şeye ihtiyacı var ve bunun ne gerektireceği konusunda iyi bir fikrim var. Sadece hangi bilgiyi almaya çalıştığımı bilmem gerekiyor. Bunu öğrendikten sonra işe koyulabilirim.

"Güvenli evleri olacak. Brent ve Becky şehre yakın bir yerde kalacaklar."

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. Onların yerinde olsaydım rüzgâra kapılırdım. Babası kayıp ve şimdi Matteo Cattaneo onun peşinde ama çocuk bunu bilmiyor olabilir.

"Brent'in bir takıntısı var. Kontrol edilemez bir saplantı."

"Bunu nereden buldun?" Birkaç gün boyunca Brent'i araştırmıştım. Onun hakkında sahip olduğum tüm bilgileri bu şekilde topladım.

"Onun bir tipi var."

"Hedef aldığı kızlardan mı?" Kayıp kızları gözden geçirdim. Birkaçı bazı benzerlikler taşıyordu.

"Onun seçimi olduğunda, evet." Ne kadar tatlı, değil mi? Ken ve Barbie sırayla bir sonraki kurbanlarını seçiyorlar. "Daha toparlayamadın mı, Church?" Kızların yarısını seçti. Klik sesi.

"Hayır." Koyu renk saçlı, yeşil gözlü. Ufak tefek şeyler. Tıpkı benim meleğim gibi.

"Evet."

"Ne oluyor lan?" Nikolai bilgilendirilmeyi bekler.

Matteo ona, "Kız kardeşine karşı ereksiyon halinde," diye bilgi veriyor.

"Oh iğrenç." Nikolai elini yüzünde gezdirir. "Bu Becky'nin Riley'i istediği anlamına geliyor. O amcık."

"Ne kadar eminsin?" diye sordum. İkizini öldürmekten kurtulma şansı olabileceğini düşündüm. Bu onun ve benim için işleri kolaylaştırabilirdi. Telefonum çaldı. Çıkardım ve Zero'nun bana bazı resimler gönderdiğini gördüm. "Onu öldüreceğim." Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke damarlarımda dolaşıyor.

Küçük pisliğin sadece kız kardeşine adanmış bir odası vardı. Yıllar boyunca çekilmiş resimleri ve ona benzeyen birkaç kayıp kız var. Hatta onları onun gibi giydirmiş. Hasta orospu çocuğu. Bu fotoğraflardan bazılarının onun bilgisi dışında çekildiğini fark ettim. Kendi yatak odasında ve banyosunda.

Sanırım Nikolai haklıydı; konu Meleğim olunca aklım başımdan gidiyor. Çünkü Brent'e ne yapacağıma dair düşüncelerim geçmişte düşündüğüm her şeyden çok daha karanlık. Brent bundan önce beni pek ilgilendirmiyordu. Elbette yaptığı şey umurumda değildi ama bu beni kişisel olarak etkilememişti. Ama tatlı Meleğime nasıl tecavüz ettiğini gördükten sonra, o benim bir numaralı düşmanım oldu. Ve Matteo ya da bir başkası ne derse desin, onu yaratıcısıyla buluşturacak kişi ben olacağım.

Nikolai yanımda Rusça birkaç kelimeyle birlikte "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Senden daha iyi bir resim koleksiyonu mu var?"

Ben sallarken geri sıçradı, zar zor ıskaladım. Çok şanslı, çünkü birkaç dişi kırılabilirdi. Nikolai yine ellerini kaldırdı, gülümsemeye karşı koyuyordu. Sanki konuşacak yeri varmış gibi.

"Babanın bunlardan haberi olmadığına inanmak gerçekten çok zor." Düşüncelerimi söyledim.

"O yaptı." Matteo şüphelerimi doğruladı. "Sanırım onu bir dereceye kadar kontrol altında tutmak için kullandı. Emin değilim ama araştırdıkça işler daha da kötüye gidiyor."

"Buradaki planın nedir? Bir sebepten dolayı o küçük pisliğin gitmesine izin verdin." Kendimi tutmaya ve Matteo'ya saygı göstermeye çalışıyorum.

"Senatörler ve çocukları öylece ortadan kaybolamazlar, Church. Benim nüfuzum var ama o kadar da değil. Her yerden tüm gözler üzerimizde olur."

"Sonra ne olacak?" Gerginlik bedenimi dolduruyor ve onu serbest bırakmam gerekiyor. "İnsanların senatörün evde olmadığını fark etmesi an meselesi."

"Çocuğa ihtiyacımız var. Gerisini ben hallederim."

"Pekala." Bilmem gereken tek şey bu. Kutuya doğru ilerliyorum. Nikolai'nin merdivenlerden inerken arkamdan geldiğini duyuyorum. Kalın kilidin kodunu yüksek sesle girdiğimde kutu ters dönüyor.

Odaya girdiğimde, Rothschild'in başı kalkıyor, gözleri korkudan irileşiyor. Ağzının kenarında kan kurumuştu. Bir inilti çıkardı.

"Bu kokudan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Nikolai. Sidik kokusu bu işle birlikte gelebilir.

Her şey daha da kötüleşmek üzere.

“H "Nasılsın?" Riley soruyor.

"Bilmiyorum." Parmaklarımı resimlerin üzerinde gezdiriyorum.

hala mutfak adasının üzerinde duruyor. Bunların hiçbirinden sorumlu olmadığımı bilmeme rağmen içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. İkizimin iyi bir insan olmadığını biliyordum ama bu yola başvuracağını hiç düşünmemiştim.

"Pekâlâ." Riley hepsini topladı. "Bu senin suçun değil. Aslında onları duydun: Arkadaş olduğumuzdan beri bunu öğrendiler, bu yüzden durdurmaya yardım edebilirsin."

"Pek sayılmaz, ama tamam." Mizahsız bir kahkaha attım. Bunu kabul etmek çok zor. Ama bu beni biraz rahatlattı. "Her zaman böyle değildi," diye itiraf ediyorum. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.

"Evet, sizde ikiz olayı yok."

"Hiç oynadığımızı sanmıyorum." Küçükken birlikte oynadığımızı hatırlamıyorum. "Bana hep eziyet ederdi. Bundan heyecan duyardı."

"Şu kırmızı bayraklardan biri."

"Evet," diye iç geçirdim. "Bunu tipik bir kardeş davranışı olarak görüyordum ama o çok ileri gitti."

"O ve Becky'nin bunu birlikte yapması çok garip. Beni onun yatak odasında köşeye sıkıştırdıklarında..." Sesi kesiliyor.

"Tanrım, Riley, çok üzgünüm." Yanına gidip ona sarıldım.

"Sorun yok." O da beni sıkıyor. "Eğer onları durdurabilirsek her şeye değecek."

"Haklısın. Hayatım gerçekten değişecek." Bunun her yerde olacağına eminim. Şimdiden birkaç Ivy League üniversitesine erken kabul aldım. Eminim onlar da geri çekilir. Onlar benim buradan çıkış biletim olacaktı. Ülkenin diğer ucundaki üniversiteleri bilerek seçmiştim. Babamın ve ağabeyimin saçmalıklarından uzakta yeni bir hayata başlamak için. Halkın gözü önünde bir hayat yaşamak istemiyordum. Ama şimdi ayrılmayı düşünmek pek çekici gelmiyor. Abel buradayken olmaz.

"İyilik için mi?" Riley kaşlarını oynatıyor. Yanaklarım ısınmaya başlıyor. "Yani," diye sözünü kesti.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Abel biraz gerçeküstü." "Yoğun biri."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ben sadece duydum . Onu. Benim kayınbiraderim veya Nikolai ondan bahsetti."

"Peki neyden bahsettiler?"

"Ah-" Riley gözlerime bakmıyor.

"Ne? Beni korkutuyorsun. Bana evli olmadığını söyledi."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. İnsanlar ona biraz temkinli yaklaşıyor. Bence belli beceriler gerektiren durumlarla başa çıkabiliyor." Buna bir kahkaha attım. "Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama Nikolai sana karşı farklı davrandığını söyledi. Seni kontrol edebilmem için Nikolai'yi beni de yanında getirmesi için zorladım."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum.
"Hem de çok."

"O da seninle ilgileniyor gibi görünüyor. Nikolai'nin bir şey karşısında bu kadar şaşırdığını hiç görmemiştim."

"Evet, sanırım öyle. Ama sadece kısa bir süre oldu ve sanırım şu anda bana takılmış durumda." Tüm bunlar bittiğinde ne olacağını merak ediyorum. Benden hoşlanıyor bile olabilir, ama bu onun alanında olmamı istediği anlamına gelmiyor. Yatağını bile ele geçirdim. Beni güvende tutmanın onun görevi olduğunu söylememiş miydi?

"Senden hoşlandığından oldukça eminim."

"Nikolai'nin senden nefret ettiğini düşünmedin mi?" Ona takıldım. "Belki de." Gülüyor.

"Erkekleri okumakta pek iyi olmayabiliriz."

"Yaptığımız onca okumayla birinci sınıf olacağımızı düşünürsünüz."

"Riley, aşk romanı okumanın araştırma sayılacağını sanmıyorum." İkimiz de kahkahalara boğulduk. Eğer durum böyle olsaydı şimdiye kadar tecrübeli profesyoneller olurduk. Aksine, bu bizi biraz fazla hayalperest ve gerçeğe yakın olmayan başka bir dünyada yaşayan biri yapabilirdi.

"Touché," diyor kendi kahkahası arasında.

"Sence ne kadar sürer gitmeleri?" Kapıya doğru bakıyorum. Abel ve Nikolai ya bize biraz yalnız zaman ayırmak ya da duymamızı istemedikleri şeyler hakkında konuşmak için gittiler.

"Neden?"

"Etrafa göz atmak istesem kötü mü olur?" diye sordum. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımda bunu yapmayı planlamıştım.

"Hayır, bence bu adil."

"Adil mi?"

"Onları duydun. Hayatınızı didik didik ettiler, bu yüzden oyunbozanlık adil bir oyundur."

"Haklısın." Ayağa fırladım. "Kız matematiğini seviyorum."

"Sevdiğim tek matematik bu." Riley yavru kediye yere bırakıyor. Bizi takip ediyor. "Burası oldukça açık." Öyle, ama birkaç kapı var.

"Burası banyo." Sürgülü kapıyı gösteriyorum. "Sanırım bunları denedik."

"Bir numaralı kapıyı deneyelim mi?" Riley bir numarayı işaret etti. "İki." Sonra diğerini. "Ya da üç!"

Birinci ve ikinci kapılar açılmıyor. Mühürlenmişler. Yanında bir ekran görüyorum. "Kilitli." Ona dokunuyorum.

"Evet, biri muhtemelen bir ofis, diğeri de kasa ya da silah odası olabilir."

"Bir ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hadi üçe çıkalım." Riley bana cevap vermiyor, onun yerine son kapıya gidiyor. Kapı açıldı. "Bir dolap."

"Çok anti-klimaktik." Gülüyorum. "Yine de içine bakmayacağımdan değil." Dolap neredeyse bir yatak odası büyüklüğünde, ama gördüğüm şey midemi bulandırıyor, içime bir korku yerleşiyor.

Sıra sıra asılı kıyafetler ve ayakkabı rafları var, ki bu her dolap için normaldir. Sorun şu ki, hepsi kadın kıyafeti. Gözlerim odayı taramaya devam ediyor. Sanırım şoka girmiş olabilirim. Abel başka kimse olmadığını söylemişti. Hızla çekmecelere yöneliyorum ve onları açmaya başlıyorum. Her vahiye midem daha çok bulanıyor.

"Hemen bir sonuca varmayalım." Riley beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Kim olduğuna bakılmaksızın, fena bir oje koleksiyonu var." Parmaklarımı şişelerin üzerinde gezdiriyorum.

Riley omzumun üzerinden bakarak, "Tanrım, ne kadar çok oje var," diyor. Çekmeceyi kapattım.

"Siktir." Bir homurtu duyuyorum ve hem Riley hem de ben arkamızı döndüğümüzde Abel'in dolabın kapısında durduğunu görüyoruz.

"Belki de Nikolai ve ben gitmeliyiz."

"Hayır." Riley'nin elini tuttum. "Ben de seninle geleceğim."

"Olmuyor." Abel'in tüm vücudu gözle görülür şekilde gerildi. Ona doğru yürüyorum.

"Sen benim patronum değilsin." Parmağımı göğsüne sokuyorum. Abel gözlerini parmağıma dikeyiyor.

Riley arkamdan, "Belki de ayıyı dürtmeyelim," diye öneriyor.

"Onu istediğim kadar düртеceğim." Tekrar yapıyorum. Abel'in eli dışarı fırladı ve benimkini yakaladı.

"Kahretsin," diye fısıldar Riley.

Belki de Abel'dan korkmalıyım ama korkmuyorum. G mleğindeki birkaç kan lekesini fark ettiğimde bile. "Nikolai'yi sen mi  ld rd n?"

"Buradayım," diye sesleniyor Nikolai.

Abel hâlâ tuttuğu elimi kaldırıyor ve işaret parmağının ucunu öpüyor. "Yapma bunu." Elimini geri çekmeye çalışıyorum ama belli ki işe yaramıyor. "Sana kızgınım ve gidiyorum." İşte, ona söyledim.

"Değilsin." Elimini tutuşu sıkılaşıyor.

"En iyisi senin kalman." Riley gelip yanımda durdu. Dolaptan çıkmadan önce bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve Abel ile beni yalnız bırakıyor.

"L Elimi bırakma." Angel çenesini meydana okurcasına kaldırarak bana emrediyor.

"Gitmene izin veremem." Benden kaçmaması konusunda onu zaten uyarmıştım. Benden korktuğunu sanmıyorum. Hayır, beni dürttüğü ve yarı bağırdığı için değil.

Beni tahrik etmesi ne kadar boktan bir şey? Şu anda çok sertim ve onun gitmeye çalıştığını düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyor. Görünüşe göre Riley, Angel'ın onunla gitmesine izin vermemesi konusundaki uyarımı dikkate almış.

Ama dolapta her şeyi bulduğuna göre benden bir şekilde korkmuş olmalı. Yoksa neden ayrılmak istesin ki? Sanırım bunu açıklamak her şeyi daha da kötüleştirebilir. Kardeşi gibi sapık bir sapık olduğumu düşünüyor olmalı.

"Abel." Angel gözlerimin önünde sönmeye başladı. Omuzları düşüyor, alt dudağı şişiyor ve serbest kalan gözyaşları gözlerini dolduruyor. Gözlerindeki hüznü görmek her erkeği dize getirmeye yeter. "Nasıl olur da beni

Burada mı? Başka bir kadınla birlikte olduğun apaçık ortadayken." Boştaki elini giysilere doğru sallıyor.

"Sana söyledim Angel, sadece sen

varsın." "Yani eski sevgilin mi?"

"Lütfen ağlama." Yüzünü kavrayabilmek için elini bırakıyorum. Angel burnunu çekiyor.

"Sadece bana neler olduğunu anlat. Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum. Biz-ah, bilmiyorum gibi bile değiliz. Erkek arkadaş ve kız arkadaş kulağa aptalca geliyor. Çünkü sen kesinlikle erkek değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul ediyorum. "Birlikteyiz. Sen gitmiyorsun." "Neden gitmiyorum? Güvenli olmadığı için mi?"

"Evet." Kardeşi ve babasını hallettikten sonra bile, dünyada yalnız kalmasının güvenli olacağını sanmıyorum. Karanlığın onu yakalamamanın bir yolu var. Onu bundan koruyabilirim.

"Gördün mü!" Çıtlatıyor. Hay sikeyim. Her şeyi berbat ediyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam, döndüm." Riley vals yaparak dolaba geri döndü. "Bu iş artık saçma bir hal almaya başladı, o yüzden biraz havayı yumuşatalım." Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Kıyafetler senin için. Yani, içeri girdiğimizde ben de öyle düşünmüştüm ama oje anlaşılmayı gerçekten mühürledi. Hepsi senin." Ellerini birbirine kenetliyor. "Şimdi daha iyi miyiz?" Riley'ye ters ters baktım.

"Hepsi benim mi?" Angel'ın gözleri genişler.

"Onu korkutuyorsun," diye homurdanıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. Hemen arkamda olduğunu bildiğim Nikolai ile yumruk yumruğa gelmeme gerek yok. Dolap bunun için çok küçük ve kızlar yaralanabilir.

"Evet, hepsi senin," diye onaylıyor Riley, benim bakışlarımdan da korkmuyor. Etkimi kaybediyor olmalıyım ya da Meleğimin onu benden koruyacağını biliyor. Haksız da değil. Bu noktada Angel'ın bana yaptıramayacağı pek bir şey yok. Özellikle de ağlamayı kesmesini sağlayacaksa. "Ve buradaki koca ayı"- Riley başparmağıyla beni işaret ediyor-"kalmanı istiyor. Evet, seni güvende tutmak için ama aynı zamanda seni burada istediği için."

"Beni burada mı istiyorsun?" Angel bana bakıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye milyonuncu kez tekrarlıyorum. Bunu nasıl daha açık hale getireceğimi bilmiyorum. Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, onu ağızıma almak istiyorum. Onu tekrar tatmalıyım.

"Kadınlarla arasının iyi olduğunu sanmıyorum." Riley başını sallar.

"Kadınlarla aramın iyi olmasına gerek yok." Bana gözlerini devirip devam ediyor ama Angel'ın sakinleşmeye başladığını fark ediyorum. Gözyaşları artık serbestçe dökülmekle tehdit etmiyor.

"Seni kendine saklamaya kararlı, o yüzden hiçbir yere gitmiyorsun." Angel'ın paniklemesini bekleyerek dişlerimi sıkıyorum. Gitmem için benimle gerçekten savaşmaya kalkarsa işler çok daha kötüye gidecek. Bu benden nefret etmesine neden olur.

"Bu doğru mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Beni şaşırtarak, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmaya başladı. "Kalmak istiyorum. Eğer beni burada istiyorsan ve başka kimse yoksa."

"Asla." Bir kolumu ona dolayarak onu yukarı kaldırıyorum. Beni yarı yolda karşılıyor, ağzı benimkine değiyor.

"Ve şimdi gerçekten gidiyoruz." Riley'nin bunu söylediğini duyuyorum ama onu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Dillerimiz birbirine dolanırken, Angel vücudunu benimkinin etrafına sarıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, onu yere sermek istiyorum ama ona karşı sert olamıyorum. O çok küçük.

"Benimle duş alır mısın?" Ona soruyorum ama çoktan banyoya doğru ilerliyorum.

"Evet," diye kabul ediyor ve beni tekrar öpüyor. Banyoya gittiğimizde onu lavabonun üzerine oturtuyorum ve soyunmaya başlıyorum. "Üzerinde kan var."

"Biliyorum." Dişleri alt dudağına gömülüyor ama sormuyor. Bilmek istemiyor mu yoksa cevabı öğrenmekten korkuyor mu emin değilim. Ona söylemek istemiyorum. Henüz söylemek istemiyorum. Tüm karanlık yanlarımı görmeden önce onu kendime daha sıkı bağlamam gerekiyor.

Pantolonumu indirip, artık tamamen çıplak olan pantolonumdan çıktığımda Angel alt dudağını serbest bırakıyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Sen büyüksün." Benden bir kahkaha sesi geliyor ve ikimizi de şaşırtıyor.

"Senin sıran, Angel." Tişörtünü çıkarıp fırlatıyorum. Onu tezgâhtan ayağa kaldırdığımda göğüsleri zıplıyor, böylece küçük şortunu bacaklarından aşağı çekebiliyorum. Riley geldiğinde onları çabucak giymişti. "Çok güzelsin." Tekrar ayağa kalkmadan önce karnını öpüyorum ve onu duşa götürmek için elinden tutuyorum. Angel saçlarını başının üstünde bir düğüm haline getirdi.

"Sen de o kadar kötü değilsin." Parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Bir gün bana bunlardan bazılarını anlatacak mısın?" Angel dikkatle yara izlerinden birinin üzerinde geziniyor. Bu sabah yatakta uzanırken ona çocukluğumla ilgili bazı bilgiler vermiştim. Çok derine inmemiştim ama o daha net bir anlayışa sahipti.

"Eğer istersen."

"Kesinlikle istiyorum." Önce birini, sonra diğerini öptüğünde gözlerimi kapatıyorum. "Senin hakkında her şeyi bilmem gerek."

Buna inandığımdan emin değilim. Her şeyi bilmesini istemiyorum. Aslında, ilk defa yaptığım şeyi gerçekten sorguluyorum. Bunun tek nedeni öğrenecek olması ve bununla nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikrim olmaması.

"Seni yıkamama izin ver." Ellerimi sabunla köpürtüyorum ve vücudunda gezdirmeye başlıyorum. Angel bana doğru eğilerek mutlu bir iç geçirdi. Sabunlu parmaklarımı tümseğinin üzerinde ve yarığının arasında gezdiriyorum. Ondan küçük bir inilti geliyor ve bir ürperti onu terk ediyor. Onu kollarımın arasında çevirip önüme doğru çekiyorum. "Boşalmak ister misin, bebeğim?"

"Lütfen," diye fısıldıyor. Amını nazikçe okşuyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor. Diğer elim göğsüne uzanıyor ve meme ucunu okşamak için onu kavriyor. "Abel," diye inliyor Angel. Boynu boyunca öpüyorum.

Onun üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Angel bana doğru daha sert itiyor, sikime sürtünüyor. Boğuk bir hırıltı çıkarıyorum. Ona dokunmayı hak etmiyorum ama bu beni durdurmayacak.

"Angel." Boynunu ısırdım.

"Durma." Kalçaları hareket etmeye başladı ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Klitorisine vuruşlarımı yoğunlaştırıyorum, parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum. Adımı haykırmadan önce vücudu geriliyor. Bir kolumu belinin etrafında tutuyorum, orgazm sırasında onu okşamaya devam ederken bana batmasına izin veriyorum. "Hmm," diye iç geçiriyor Angel birkaç dakika sonra. Arkasını dönmesine izin vermek için elimi bırakıyorum.

"Sanırım sıra bende olmalı." Angel sabuna uzanır.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Angel." Bunu yapmasını istemediğimden değil. Bu dünyada onun dokunuşunu istemeyecek bir erkek yoktur. Ellerini üzerime koyarsa kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim.

"Seni sevmeme izin ver." Sözleri göğsümün ortasına bir balyoz gibi indi. Beni sevmek. Başımlı sallıyorum, şu anda herhangi bir kelime ifade edip edemeyeceğimden emin değilim. Aşk benim kelime dağarcığımda hiçbir zaman bir kelime olmadı.

Angel'ın yumuşak, sabunlu parmaklarının tenimde gezinmesini dikkatle izliyorum. Başımlı arkaya atıyorum, elinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum. Birinin bana dokunmasına alışık değilim. Onun durmasını istemiyorum. Genşken başkalarının dokunuşları hep acıyla gelirdi. Parmaklarının her darbesi bunu yok ediyor.

"Angel." Eli kalşamda gezinip aşağı indiğinde inliyorum.

"Ne?" diye soruyor utangaç bir şekilde, eli sikimin etrafını sararken. "Siktir," diye bağırdım.

"Bana nasıl yapılacağını göster." Angel hassas bir dokunuşla beni okşuyor. Elimi onunkine doladım.

"Daha sert." Sıkıyorum. Gözleri parlıyor ve sikime bakarken küçük pembe dili alt dudağında gezinmek işin dışarı çıkıyor. Bir damla d l görünüyor ama su onu temizliyor. "Angel." Onu durdurmaya çalışıyorum ama önümde dizlerinin üzerine çökerken elimi savuşturuyor.

Asla diz çökmemeli, ama sanki böyle bir şeye layıkmışım gibi önümde diz   kt ğ n  görmek cennet değilse ne olayım. Asla değmem ama o bunu umursamıyor çünkü o benim tatlı meleğim, kendinden vermesi gerekenden fazlasını vermek istiyor. Bunu hak etmeyen insanlara.

"Beni durdurma," diyor öne doğru eğilirken, dili sikimin başını yalamak için dışarı çıkıyor. Dudaklarını etrafına doladığında homurdanıyorum. Bir elimi duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Angel kaygan, sıcak ağzıyla beni ileri itiyor, dili içimde gezinirken beni içine çekiyor. Nefes nefese, parmaklarımı saçlarına gömmek için uzanıyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, ağzını şaftımda daha hızlı yukarı ve aşağı çalıştırırken, bana şimdiye kadar hissettiğim en büyük zevki veriyor. Dayanabilmemin hiçbir yolu yok. Her şey çok fazla. Önümde diz çökmüş, alabildiği her parçamın tadını çıkarıyor. Çıkardığı küçük zevk iniltileri duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor. Ağzına sokmamak için mücadele etmem gerekiyor ama Angel bunu kendi başına yapıyor. İleriye doğru itiyor, boğazının arkasını hissedene kadar sikimi daha derinlere alıyor.

Onu uyarma şansım olmadı. Orgazm beni dışarı fırlatıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Angel izin vermiyor. Bunun yerine yanaklarını çukurlaştırıyor ve emmeye devam ediyor, içimdeki her damlayı alıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum. Angel sikimin dudaklarından kurtulmasına izin verdi.

Uzanıp onu kaldırıyorum, duş duvarına sabitliyorum ve ağzına sahip oluyorum.

Bu benim Meleğim ve kimse onu benden alamayacak. Bu şehri yok eder ve bunu deneyen herkesi öldürürüm. Umarım bu süreçte bizi de yok etmem.

Iyataкта yalnız uyanıyorum. "Işıkları aç," dedim bilgisayar sistemine. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama Abel onu benim sesimi de dinleyecek şekilde programlamıştı. Çekiyorum

Nereye gitmiş olabileceğini merak ederek yataktan kalktım. Onu aramak için çarşafı çıplak bedenime sarıyorum. Riley ile geçen gün açmaya çalıştığımız kapılardan birinden ışık geldiğini görüyorum. Bugün kısmen açıktı.

"Abel," diye sesleniyorum daha fazla açmaya başladığımda, onu biraz uyarmak istiyorum. Odada ne olduğundan emin değilim ama bir sebepten dolayı kilitli tutuyor olmalı. Kapıyı açtığımda tıklama sesleri duyuyorum ve birkaç monitör kapanıyor. Yüzünü tamamen bana dönmek için sandalyesinde dönüyor. Burası bir ofis.

"Buraya gel, Angel." Kalçalarını açarak ona gelmemi işaret etti. Abel beni kucağına çekiyor. Ağzı boynuma gidip oraya öpücükler konduruyor, bir gecede uzayan sakalları tenimi gıdıklıyor ve beni güldürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona daha fazla eğilerek soruyorum. "Bazı şeylerin üzerinden geçiyorum."

"Bana anlatmak istemediğın şeyler mi?" Homurdanarak cevap veriyor. Kelimelerden yoksun olması eskiden beni rahatsız ederdi ama artık etmiyor. "Bana bir şeyler anlatmak istememenin sebebi ne? Cattaneos için çalıştığın için mi?"

"Onlar için çalışıyor olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Belki?" Buraya ve Riley'nin Abel ya da onların deyimiyle Church hakkında söylediklerine bakılırsa, yaptığı şeyin pek de iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum.

"Dururdum. Tek yapmanız gereken istemek."

"Gerçekten mi?" Kucağında dönerek ona sarılıyorum. Sözleri beni şaşırttı. Babamın benim üzerimde olumsuz bir etkisi olduğu için işinden çekilmeyi teklif edeceğini hayal bile edemezdim. Benim fikrim önemli değildi. Ama babam bu dünyada yürüyen en benmerkezci insan olduğu için bu şaşırtıcı değil. Oysa sadece birkaç gün önce tanıştığım bu adam kendimi güvende ve mutlu hissetmem için her şeyi yapmaya hazır.

Abel ellerinden birini çarşafın altından geçirip sırtıma koyuyor. "Evet," diyor, parmakları beni okşuyor.

"Sana ne yapacağını söylemek istemiyorum. Babamın böyle karanlık işler yapmasından hep nefret etmişimdir. Tuhaf insanlar eve gelip gidiyordu."

"Nerede yaşarsak yaşayalım, tanımadığınız hiç kimse bizim evimize gelip gitmeyecek." Başımı salladım. Buna inanıyorum. Birlikte yaşamamızın kaçınılmaz bir sonuç olduğundan bahsettiğini de not ediyorum.

"Bu konuda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Babamla birlikteyken aynı hissi yaşamadım."

"O iyi bir adam değil."

"Biliyorum. Öyle mi?"

"Bilmiyorum, Angel. Bu senin inanç sistemine bağlı. Ama hükümete göre, hayır, ben iyi bir adam değilim."

"Cattaneo ailesi için ne yapıyorsun? Riley senin belli becerilere sahip olduğunu söyleyerek şaka yaptı." Abel gözlerini benden kaçırıyor ve Riley'nin bu konuda haklı olduğunu biliyorum.

"Hey." Elimi yanağına sürüyorum, gözlerinin bana dönmesini istiyorum. "Bana nasıl büyüdüğünü anlatmıştın." Abel'in genç bir çocukken sokaklarda ne yapması gerekiyorsa onu yaptığını düşünmek kalbimi kırıyordu. Çoğu zaman sokaklar Abel için yerleştirildiği koruyucu ailelerden daha güvenli bir yer oluyordu. Hatta devletin onu birkaç psikiyatri koğuşuna yerleştirip ilaç verdiğinden bile bahsetmişti. "Eminim Cattaneo'larla her ne yapıyorsan bu seni yönlendirmiştir."

"Sayılır. Sadece onlar için çalışmıyorum. Daha çok serbest çalışıyorum ama son zamanlarda buralarda takılıyorum."

İlginç. Acaba Cattaneolar bir aileye benzediği için mi burada kaldı? Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey. Bir şekilde, o da bunun bir parçası. Farkında olsun ya da olmasın, Nikolai ile gerçek arkadaşlar. İkisi de bunu kabul etmez ama onları bir arada gördüğümde bile aralarında belli bir ilgi ve saygı olduğunu söyleyebilirim.

"Riley iyi bir insan ve bu kadar kötü olsalardı Cattaneo'ların etrafında olacağını sanmıyorum."

"Matteo'nun etrafında olmamın nedenlerinden biri de onun kana susamış, güç sarhoşu biri olmaması. Şehrin keyifsiz bölgelerini kontrol altında tutmak için ne gerekiyorsa yapıyor."

"Ve olmadığı bir şeymiş gibi davranmaz," diye ekliyorum. Babam böyle yapar.

"Öyle değil," diye onaylıyor Abel.

"Tamam o zaman." Hiçbir yere gitmediğimi bilmesini isteyerek daha da yaklaşıyorum. "Onlar için ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Onlar için bilgi topluyorum." Kulağa o kadar da kötü gelmiyor ama öyle olamaz. Hele de bu konuda kaçamak cevaplar verirken.

"Ne tür? Dedikoduları takip ettiğin gibi mi?" Gülerek alay ediyorum, ama Abel'in yüzü okunmaz halde kalıyor.

"Birinin bilgiye ihtiyacı varsa, onun için bilgiyi ben çıkarırım." Kaşlarım kalktı.

"Onlar için çıkarıyorsun," diye tekrarlıyorum. Başını sallıyor. "Yani ben bir şey biliyorsam ve sen o şeyi öğrenmek istiyorsan, benden alabilir misin?"

"Genel

olarak."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Angel." Bildiğime eminim. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Buna ne demem gerekiyor?" "Hâlâ kucağında olacağını düşünmemiştim."

"Senden kaçmamam gerekiyor." Ellerimi göğsüne ve boynuna doğru kaydırıyorum. Başparmağım oradaki yara izinin üzerinden geçiyor. Habil'i böyle şeyler yaparken hayal etmek benim için zor, ama belki de bu Habil değildir. Bu Church.

"Demek istediğim de bu, Angel. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama benden kaçman ya da

ayrılmak beni sınıra doğru itiyor."

"Bana zarar vermeyeceksin." Buna inanamıyorum.
İnanmıyorum.

"İlk gün seni incitmek istemediğimi söylemiştim." O anı hatırlıyorum. Neden aylar önceymiş gibi geliyor?

"Bana asla fiziksel olarak zarar
vermeyeceğini." "Yapmam. Ama
gitmene de izin vermeyeceğim."

"İstesem bile mi?"

"Sorsan bile."

Başımı omzuna koyuyorum. Bu beni korkutmalı ama nedense korkutmuyor. Hatta ona biraz daha aşık olmamı sağlıyor. Belki benim de aklım başımda değildir.

"Senden bunu istemiyorum," diyorum ve boynundaki yara izinin üzerine bir öpücük konduruyorum.

Abel'in dünyasının merkezi olmak istiyorum, çünkü o hızla benim dünyam oluyor.

Her'in bu konuda kaçmaması ya da benimle savaşmaması, tüm kartlar yerine oturduğunda Angel'ın benden nefret etmeyebileceğine dair bana bir parça umut veriyor. Bu onun Kendi ailesine bile yaptığım bazı şeyleri bildiği halde benden kaçıyor.

Onu kollarıma alıp yatağa doğru götürüyorum. Onun geri kalanına ihtiyacım var. "Her şeye ihtiyacım var, Angel. Senin içinde olmaya." Onu yatağın ortasına yatırıp, üzerine çöküyorum.

"Benim de buna ihtiyacım var." Yüzümün kenarlarını nazikçe okşuyor. Yemin ederim parmaklarının her darbesiyle içimdeki şeytanları yatıştırıyor. Onları avuçlarının içine alıyor ve üzerlerindeki tüm gücü elinde tutuyor. Benim üzerimde. Yanımda olduğu sürece onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Meleğimin onun sahip olduğu gücü bildiğini sanmıyorum. "Benimle seviş, Abel. İlkim ol."

"Sadece senin." Bana gülümsüyor. Koyu yeşil gözleri pek çok duyguyla dolu. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Duygularını üzerinde taşıyor. Onları saklamıyor. Bu onun

Doğa. "Sadece benim." Angel'ın gözleri itirafım karşısında şaşkınlıkla açıldı.

"Ama nasıl?"

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum." Ağzımı onunkine değdiriyorum. "Senin dışında." Ağzına sahip çıkıyorum, dilimle dudaklarını ayırıyorum. Kendi dili benimkiyle buluşuyor, ağzımın içinde geziniyor.

"Güzel, çünkü sana dokunmaya bayılıyorum," diyor Angel öpücükler arasında. Eli yüzüme dokunmak için kalkıyor. Ona doğru eğildim.

"Seni sevmeme izin ver." Hayatımda söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim sözleri söylüyorum. Sadece onunla sevişmek değil, benim gibi bir insanın onu hayatımızın sonuna kadar sevmesine izin vermesini istiyorum. O da ruhumu parçalayan bir öpücükle ağzımı alarak karşılık veriyor.

Onu uzun ve sert bir şekilde öpüyorum, sahip olduğum her şeyi içine akıtıyorum. Çok geçmeden kalçalarının yükseldiğini, vücudunun daha derin bir bağ için can attığını hissediyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, ağzım boynundan aşağı iniyor, köprücük kemiği boyunca öpücükler konduruyorum. Beklenti içinde titriyor. Dikkatimi çekmek için yalvaran gergin pembe meme uçlarına ulaşana kadar yolculuğuma devam ediyorum. Hiç vakit kaybetmiyorum. Dilimin ucuyla fiske vurmada önce sıkı tomurcuklardan birinin etrafında küçük daireler çiziyorum.

"Abel," diye inliyor, sesi her zamankinden biraz daha boğuk. Yemin ederim adımı dudaklarında duymak bile boşalmam için yeterli. "Daha fazla," diye talep ediyor.

Elimi aramızdan aşağı kaydırıyorum, klitorisini okşamak için ıslak kıvrımlarını ayırıyorum. Adımı daha çok inliyor. Meme ucunu tekrar ağzıma alıyorum. Sikim ihtiyaçla titriyor. I

Onun içinde olmayı çok istiyorum, ama yavaş yavaş gitmem gerektiğini biliyorum. Onu buna hazırlamak için. Yapmak istediğim son şey onu incitmek.

Yavaşça iki parmağımı içine sokuyorum, avucumun içiyle klitorisini ovuyorum. "Oh Tanrım." Angel bacaklarını daha da açıyor. "Benimle çıplak ol," diye talep ediyor. Şu anda beni onun amından uzak tutan tek şey daha önce giydiğim şort, ama ona hayır diyemiyorum.

Vücudunun aşağısına doğru ilerlerken, şortumu tekmeleyerek çıkardım. Ağzım onun amını bir kez daha tatmak için sulanıyor. İlk kez içine girdiğimde dudaklarımda olmasını istiyorum. Kendimi onun tatlı balıyla kaplamak için.

Ben klitorisini dillerken parmaklarım içine girip çıkıyor. Şimdiden o kadar azmıştı ki benim için boşalması uzun sürmedi. Angel bir orgazmın benim için yeterli olmadığını zaten biliyor. Onu ikinci bir orgazma doğru iterken bacaklarının titrediğini hissediyorum. Yaklaştığında geri çekiyorum ve her şeye yeniden başlıyorum. Ona işkence ettiğimi düşünebilir, ama bu benim için de aynı derecede acı verici. İnanın bana, sikimi kalçalarının arasındaki cennete sokmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok. Ama ona o kadar ihtiyacım var ki serbest kalmak için yalvarıyor. O kadar ki odaklanabildiği tek şey bu. Tüm düşüncelerini tüketiyor.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı Meleğim. Kalçaları yukarı doğru itiliyor, klitorisine daha fazla baskı yapılması gerekiyordu. Yalvarışlarına dayanamayarak hızla vücudunda yukarı doğru hareket ediyorum. Benim horozum onun her yerinde zevkle damlıyor. Onun üzerindeki izimi görmek sadece arzumu artırıyor. Onun kayganlığına karşı horozumun uzunluğunu çalıştırıyorum. Henüz içine bile itmedim ve bu şimdiye kadar bildiğim en büyük zevk. Klitorisini horozumun başıyla alay ederek orgazmını tekrar inşa ediyorum. "Evet, işte!" Benim için gelirken adım haykırıyor.

Kendimi kontrol edemediğim her ne varsa kırıldı ve orgazm vücudunda yuvarlanırken sikimi ona bastırdım. İtiyorum

Masumiyetinin içinden geçiyorum ve içine tamamen oturana kadar durmuyorum. Beni tüketen zevki tarif edecek kelime yok. Angel küçük bir nefes veriyor. Parmakları omzuma saplanıyor.

Herhangi bir acıya odaklanmasını istemediğim için çekip tekrar sokuyorum. Onu öpüyorum, inlemeye başlayana kadar ağzım onunkine karşı hareket ediyor.

"Çok büyüksün," diye nefes alıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, onu orada da öpüyorum, içine girip çıkıyorum. Angel'ın kalçaları benimkilerle buluşmak için yükselmeye başladı.

"İşte böyle bebeğim," diye onu cesaretlendiriyorum. "O tatlı amcığını sikimin üzerinde çalıştır."

"Abel," diye inliyor. Daha sert itiyorum, beni hissetmesini istiyorum. Kedisinin horozuma nasıl kalıplandığını seviyorum, bunun bileceği tek kişi olduğunu biliyorum. Orgazma yaklaştığımı hissediyorum ama ona ihtiyacım var. Onun sikimin üzerine geldiğini görmek istiyorum. Onu daha önce hiç ulaşmadığı yüksekliklere çıkarırken tatlı zevk inlemelerini duymak. Onu işaretlemek ve salıverilmemi rahminin derinliklerine dökmek için.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Başparmağımı ağzına bastırıyorum. Angel girer girmez emdi. Geri çekiyorum ve elimi aramıza yerleştiriyorum. Başparmağım klitorisini buldu.

Boşalmaya başladığında göğsüne ve boynuna pembe bir renk yayılıyor. Amcığı sikimin etrafında kilitleniyor. Onun ben içindeyken boşalmasını, amının sikimi sağmasını, her şeyimi kabul etmesini görmek şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şey. Bu benim cennetim. O benim kurtuluşum.

Onunla birlikte boşalıyorum. Salgımı onun içine boşaltıyorum. Angel bana yapıştı, bacakları beni içinde tutmak için etrafımı sardı.

onu. Adını inleyerek ağızını öpücüklerle boğuyorum. Hayatımda ilk kez kendimi başka birine bağılı hissediyorum. Benim için mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim duygular yaşıyorum.

"Vay canına," diye nefes verir Angel. "Bunu tekrar yapmalıyız." Bana gülümsüyor. Neredeyse üzerine yığılıyordum.

"İstediğin her şeyi yaparım, Angel. Tek yapman gereken istemek."

I Abel boynumu ısırduğında kıkırdıyor. Benimle daha eğlenceli olmaya başladı. Birlikte geçirdiğimiz her saniye duvarları daha da yıkılıyor. Bana bir şey verdiğini biliyorum.

başka kimsenin anlayamayacağı bir yönü var. Bu bana kendimi özel hissettiriyor. Neredeyse onu sevmeme neden oluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Abel elini bacaklarımın arasına kaydırıp cinsel organımı avuçluyor.

İlk seks turundan sonra beni banyoya taşıdı ve orada uzun uzun ıslandık. Sonunda tekrar sevişmeye başladık. İlk başta itiraz etti, ağrım olmasından endişelendi, ama ona sadece sormam gerektiğini söylediğini hatırlattığımda hayır demek onun için zordu. Eminim ona bir ağaç gibi tırmanmam da ikna olmasına yardımcı olmuştur.

Liderliği bana bıraktı ama bu çok uzun sürmedi. Abel hemen kontrolü ele aldı. Onun üstünde olabilirdim ama bedenimi hareket ettiren oydu. Onun kontrolü ele almasından heyecan duyuyorum. Bu beni korkutmuyor. Aslında, özgürleştiriyor.

Çünkü beni özenle idare edeceğini biliyorum. Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum.

Kaygısız ve özenli olmak alışık olmadığım bir şey. Hayatımın büyük bölümünde kendi başımın çaresine baktım. Babam bazı şeylerin parasını ödemiş olabilir ama yardımları bu kadarla sınırlı kaldı. O her zaman kardeşime daha yakın olmuştur. Bu pek de iyi sonuçlanmamış gibi görünüyor. Babamın onun neyin peşinde olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Yani, bilmemesi imkansız. Gündemde kendisini olumsuz etkileyebilecek her şeyin kontrolünü elinde tutmayı sever.

"Kendimi iyi hissediyorum." Abel'ın ağzını öpmek için başımı çeviriyorum. Telefonu tekrar çalıyor. Beni kıkır kıkır güldüren bir hırıltı çıkartıyor. "Cevap ver. Önemli olabilir."

"Önemli olan sensin."

"Bu kadar tatlı olabileceğinin farkında mısınız?" Abel'ın kaşları kalkıyor ve beni daha çok güldürüyor. "Sanırım daha önce kimse sana böyle hitap etmedi."

"Hayır." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Benimle ilgili olabilir," diye hatırlatıyorum ona. Kardeşimle ilgili bir şeyler oluyor ve Tanrı bilir babamla ilgili de neler oluyor. Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama Abel'da kaybolmak güzeldi. Dünyanın geri kalanını ve berbat ailemi unutmak.

"Pekâlâ." İç geçiriyor, oturmak ve telefonunu almak için dönüyor. Ben de ayağa kalkıp tişörtünü giymek için yerden aldım.

"Bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Bu harika olur." Ayağa kalkıyor. "Ofisime geçmem gerekiyor."

"Pekala." Mutfaka doğru yöneldim. "Sana bir fincan kahve yapayım," diyorum ona. "Gerçek kahve."

Kahvesi demlenirken ben de kahvaltıya başlıyorum. Bittiğinde, ona götürüyorum. Adımın söylendiğini duyunca kapının önünde duraksıyorum. Dinlememem gerektiğini biliyorum ama içimden bir ses dinlememi söylüyor.

"Angel'ın babası. Ne istiyorsun burada?" Abel'in sesi kızgın geliyor, ama diğer insanlarla konuşurken çoğu zaman böyle yapar. Doğrudan ve her zaman konuya giriyor. Sadece benimleyken daha fazla açılmasını sağladım. Sözlerini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor, bu yüzden onları bana veriyor.

"Onu ben öldürmedim." Sıcak kahve fincanını tutan elim sıkışıyor. Onu nasıl öldürmüş olabilir? O benimleydi. Babam ölü mü bulundu yoksa kayıp mı? Kahretsin. Kardeşim öz babamızı öldürür mü? "Hâlâ bütün parmakları yerinde." Abel duraksıyor. "Ayak parmakları da demedim." Bir adım geri çekildim. Bu da ne demek oluyor? "Onu konuşturmak için çok uğraşmam gerekmedi. O lanet bir sıçan."

Zihnimde birkaç şey bir araya gelmeye başlıyor ama onlara inanmak istemiyorum. Ofis kapısıyla arama mesafe koyarak birkaç adım daha geri çekiliyorum. Abel bana işinin insanlardan bilgi almak olduğunu söylemişti. Babamdan bilgi mi alıyordu? Dönüp aceleyle mutfaka gidiyorum.

"Angel." Yerimden sıçıyorum, Abel'in sesi beni irkiltiyor. Kahve fincanını düşürüyorum ama Abel hızlı davranıp beni arkamdan belimden yakalıyor, ayaklarımdan kaldırıyor ve fincan yere çarpıp paramparça olurken geri adım atıyor. Sıcak kahvenin hiçbirisi çıplak bacaklarıma değmedi. "Siktir, özür dilerim." Beni mutfak adasına bırakıyor ve eğilip iyi olduklarından emin olmak için bacaklarımı inceliyor.

"Üzerime bir şey bulaşmadı," diyorum ona. Abel'im ayağa kalkarken dizimi tatlı tatlı öpüyor. Daha birkaç dakika önce birinin ayak parmaklarını kesmekten bahseden adam nasıl oluyor da aynı adam olabiliyor?

"Ben bunu temizleyene kadar olduğun yerde kal. Ayakların çıplak."

Başımı sallıyorum, zihnim ne kadar uğraşırsam uğraşayım organize edemediğim düşüncelerle dolu. Dikkatini tekrar bana vermeden önce dağınıklığı hızla toparlamasını izliyorum.

"Hey." Abel çenemi tutuyor ve kalçalarımın arasından geçerken ona bakmam için beni yönlendiriyor. "İyi misin?"

"Evet."

Kaşları birbirine çarpıyor ve bana inandığını sanmıyorum.

"Hemen bir şeyi halletmem gerekiyor. Birkaç dakikalığına iyi olacak mısın?"

"Ben kahvaltımı bitireyim."

"Öğleden sonra oldu." Abel bana o anda her şeyi unutturan yarım bir gülümseme veriyor. Ben hiç gülümsemem. Uzanıp yanağını okşuyorum.

"Bana dünyanın geri kalanını unutturuyorsun."

"Dünyanın geri kalanını unutmak istiyorum." Abel alnıma bir öpücük konduruyor. "Riley ve Nikolai uğrayacaklar."

Riley'den bahsetmesi, neler olup bittiğini ve Abel hakkında ne kadar şey bildiğini merak etmeme neden oluyor. Sanırım geçen gün bana anlattığından daha fazlasını biliyor. Birkaç sorumdan kaçtı ve bazı yorumları daha mantıklı gelmeye başladı. Ona kızgın değilim çünkü garip bir çıkmazın içinde. Onun sadakati Nikolai'ye.

"Tamam." Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama hemen bir sonuca varmak da istemiyorum. Her yaptığımda

daha önce, konu Abel olduğunda, yanıldığımı fark ettim.
"Gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her zaman her şeyi sorabilirsin, Angel."

"Seni babam işe almadı mı?" Bunca zamandır beni güvende tutmak için aldığını söylüyordu ama kimin emriyle olduğunu söylemedi. Riley'le olan arkadaşlığım yüzünden ailemin içine girildi.

"Hayır."

"Riley ile olanlar yüzünden mi beni aldın?" Beni güvende tutmak istemiş miydi?

"Seni aldım çünkü seni güvende tutmak istedim."

"Tek sebep bu değil mi?" Abel başını hayır anlamında sallar. "Bana söyleyecek misin?"

"Seni korkutmak istemiyorum." Kahretsin. Ben daha basamadan bir alarm çaldı.

"Onlar mı?"

"Evet." Abel telefonunu çıkardı. "Riley'i yukarı gönderirim." Kapıdan çıkmadan önce ağzıma bir öpücük konduruyor. Arkasından bakakalıyorum, kafam karmakarışık.

Tezgâhtan kayıyorum ve üzerimi değiştirmek için aceleyle dolaba giriyorum. Bu sefer tüm kıyafetleri gördüğümde üzerlerindeki etiketleri fark ediyorum. Abel evini benim için hazırlamıştı. Beni buraya geri getireceğini biliyordu ve görünüşe bakılırsa bir süre daha kalacağım.

Ellerimi giysilerin üzerinde gezdiriyorum. Hepsi benim giydiğim markalar ve bazıları aslında evdeki dolabımda asılı olan kıyafetlerimin kopyaları.

"Selam." Arkamı döndüğümde Riley'nin dolabın kapısında durduğunu görüyorum.

"Evimdeki o gün. Her şey olduğunda. Abel'dan beni almasını ve güvende olduğumdan emin olmasını istemedin, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Nikolai güvende olduğuna dair bana güvence verdi."

"Habil'e beni almasını emrettiği için mi?"

"Sanırım Church'ün zaten bir planı vardı." Kıyafetleri işaret ediyor.

"Başından beri beni götürmeyi planlıyordu." Riley etrafına bakınıyor, gözleri benimkiler dışında bir yere takılıyor. "Riley."

"Ne?" Omuz silkiyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Giyinmek için askıdan birkaç kıyafet aldım.

"Bu adamlar farklı." Omuz silkiyor.

Sözleri hedefi vurdu. Haksız da değil. Abel farklı bir adam, ama beni ona bu kadar aşık eden de bu farklılıklar değil mi?

"İnsanlara işkence ediyor," diye mırıldanıyorum, bir çift spor ayakkabının içinde kıpırdanırken. Benim tatlı, şefkatli, sevecen Abel'ımın bu insanların Church dediği adamlarla nasıl aynı kişi olabileceğini hâlâ aklım almıyor.

"Bazı insanların işkenceye ihtiyacı vardır." Riley sanki önemli bir şey değilmiş gibi yine omuz silkiyor. Etrafta dolaşıp ojelerin olduğu çekmecelerden birini açıyor. "Mani pedis yapmak ister misin?" Şu anda ciddi mi? Abel bir yerlerde belki de başkasınınkini çıkarırken benim ayak parmaklarımı boyamamı mı istiyor? Çekmeceyi kapattım. O gerçekten bu dünyanın bir parçası. "Bu bir hayır mı?"

"Babam işkence ettiği adamlardan biri mi?"

"Ben bu tür sorular sormam." Ellerini kaldırdı. "Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir."

"Eğer baban olsaydı?"

"Evet, bu karşılaştırma senin için uygun olmayabilir." Riley gerçekten gülüyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Nikolai ve Matteo, kız kardeşim evlendiği için geriye kalan tek O'Haire'in ben olmamı sağladı diyelim. Çok yakında evlendiğimde artık bu ismi bile taşımayacağım. O zaman O'Haire'lerin hepsi gitmiş olacak." Riley'nin sesi bu konuda hiç de üzgün gelmiyor.

"Sadece detayları almaktan bıktım."

"Pekâlâ, artık bizden birisin," diyor ve kız kardeşi ile Matteo'nun nasıl bir araya geldiklerini ve Nikolai ile nasıl bir araya geldiklerini anlatmaya başlıyor. Bitirdiğinde, evet, bu adamların diğerlerinden çok farklı olduğu daha da netleşiyor. Özellikle de söz konusu kadınları olduğunda. Ama bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değilim. "Bu adamlar istediklerini alırlar. Sahiplenicidirler."

"Deli mi?" Ekliyorum.

"Bence Church çoğundan daha fazla." Gözlerimi kapatıyorum. İnsanlara işkence edebilmek için deliliğin farklı bir seviyesinde olmanız gerekir. "Hey." Riley beni dürterek gözlerimi tekrar açmamı sağladı. "Adamımın kendisi de biraz delidir. Church ile diğerlerinden daha yakın olmalarının bir sebebi var."

"Erkeğin nerede?" Dolaptan çıkarken sordum. Riley arkamdan geliyor.

"O ve Church bir şeyle uğraşıyorlar." Duruyorum, dönüp ona bakıyorum.

"Bir şey mi? Babam gibi mi?"

"Belki mi?" Bunu bana itiraf etmek istemediği için yüzünü buruşturuyor. "Gittiler mi?"

"Bizi yalnız bırakacaklarını sanmıyorum." Demek ki hâlâ buradalar. Bu aynı zamanda babamın da burada olduğu anlamına geliyor. Kapıya doğru yöneldim. Kilitli olmasını bekliyordum ama açıldı. Riley gelebilsin diye kilidi açık bırakmış olmalı. "Angel." Merdivenlerden inerken Riley peşimden geliyor. Deponun kapısı da açık duruyor. Nikolai'nin arabası deponun önüne, Abel'inkinin yanına park etmiş ama onları hiçbir yerde göremiyorum.

"Neredeler?"

"Büyük ihtimalle bilmek istemeyiz." Elimi tutuyor, beni merdivenlere geri götürmek istiyor, ama ben onu itiyorum ve etrafa bakmaya başlıyorum. Bir dizi yeraltı beton merdiveni bulduğumda duruyorum. Sanki biri bu bodrumu yapmak için toprağı kazmış. En altta metal bir kapı var. "Angel, yapma."

Belki de onu dinlemeliyim, ama onun yerine aşağıya iniyorum. Kapıyı açmaya çalıştığımda, yerinden oynamıyor. Kulağımı dayıyorum ama hiçbir şey duyamıyorsun.

"İçerideler, değil mi?"

"Muhtemelen." Riley arkamda duruyor. Kalın metal kapı açılmaya başlamadan önce bir kilit sesi duyduğumuzda ikimiz de küçük bir çığlık atıp sığıyoruz.

Nikolai beni görünce, "Kahretsin," diye mırıldanıyor ama ben onu geçip gözlerimi elinde bir pense ile babamın başında duran Abel'e dikiyorum.

"Angel." Penseyi bıraktım. Bana bakıyor. Yüzü okunmuyor. Alışık olmadığım bir şey. Yüzü Genelde tüm duygularını gösterir ama şu anda hiçbir şey yok. Korku beni sarıyor. Alışık olmadığım bir duygu.

"Angel," diye mırıldandı babası. Eminim kızının orada durduğunu görünce şok olmuştur. Bir daha ona bakamasın diye gözlerini oymak istiyorum. "Yardım et bana." Sesi çatlıyor.

Angel bir adım geri atar ve yüzü tiksintiyle buruşmuş olan Riley'ye çarpar. Bu ikisinin de görmesi gereken bir şey değildi.

"Haydi." Riley dikkatini çekmek için Angel'ı çekmeye çalışıyor. Meleğimin gözlerinin yaşlarla dolmasını izliyorum. Benim sebep olduğumu bildiğim gözyaşları. Sonunda Riley'nin onu merdivenlerden yukarı çekmesine izin verdi.

Riley girdikten sonra üst katın kapılarını kilitlemeyi unutmuşum. Ben hiçbir şeyi unutmam. Peşlerinden gidiyorum. Benden kaçmasına izin vermem mümkün değil. Kaçmamam gerektiğini biliyorum. Kendi alanına ihtiyacı var ama kendimi durduramıyorum. Nikolai de yoluma çıkmaya cesaret edemiyor. O daha iyi biliyor.

Bölme kapısının açık olduğunu biliyorum. Matteo bu tarafa geleceğini söylediği için o şekilde bırakmışım. Bana nedenini söylemedi ama sebepsiz yere uğramazdı. Neye ihtiyacı varsa kişisel bir ziyarette bulunması önemliydi. Genelde, her zamanki gibi iş olsaydı Sergio'yu gönderirdi.

"Angel," diye sesleniyorum arkasından. Yürümeyi bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Kaçmıyorum." Fısıldayarak söylüyor. "Ben daha iyi biliyorum." Sikerler beni. Yürümeyi bırakıyorum.

O daha iyi biliyor mu? Bu kelimeler içimi parçalıyor. Kendi yaptığım bir işkence.

"Onu öldürecek misin?"

Nikolai, "Yani, eğer bu sizi rahatsız ediyorsa onu öldürmek zorunda değil, ama o ölü bir adam," diye cevap veriyor.

"Kapa çeneni," diye bağıriyorum ona.

"Abel?" Angel tekrar soruyor, cevap vermemi istiyor.

"Yapmamı istemiyorsan, yapmam." Gözleri genişledi.

"Bana bunu sorma!" Ayaklarının üzerinde kayıyor. Yanına gitmek istiyorum ama ayaklarımı sabit tutuyorum. Onun daha iyi bildiğine dair sözleri beni yerimde tutuyor. Şaşkınlıkla bana doğru hareket eden Angel oluyor. Ellerini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor. "Ne zamandır burada? Ben burada olduğumdan beri mi?"

"Evet." Ona yalan söylemeyeceğim. Zaten çok şey sakladım. "Bunu ona neden yapıyorsun?"

"Onun iyi bir adam olmadığını biliyorsun."

"Sen iyi bir adam mısın, Abel?"

"Önemsediğim tek erkek seninki." Gerçek bu. Gerisi önemli değil. İyi ya da kötü insanlar tarafından belirlenir. Bu sadece bir görüştür. Daha fazlası değil. Benim kötü olarak gördüğümü bir başkası görmeyebilir.

Kapının alarmı çalışıyor ve Matteo'nun burada olduğunu haber veriyor. Şimdi sırası değil ama bu noktada onu durdurmanın da bir yolu yok.

"Kim o?" Angel sorar.

"Matteo Cattaneo." Küçük bir nefes verir.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun. Hiç kimsenin." Vermezdim. Sadece onu kurtarmak için buradaki herkesi öldürürdüm ve hiç pişmanlık duymazdım. Eminim bazıları bunun beni çok kötü bir adam yaptığını söyleyecektir. Ama diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Ondan başka kimsenin. O benim her şeyim.

Angel, aracın bölmeye girdiğini duyunca döner. Matteo yalnız değildir. Cipi, bir minibüsle birlikte içeri giriyor. Ya bana birini getiriyor ya da senatörü götürmeyi planlıyor.

"Angel." Sesimi alçaltıyorum. "Bana ne istediğini söylemelisin çünkü her şey tırmanıyor. Bu konuda nerede durduğunu bilmem gerek." Onu bu duruma sokmaktan nefret ediyorum ama zamanımız kalmadı.

"Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapma," diye fısıldıyor. Angel beni babasına tercih etti.

"Sorduğum şey bu değil."

"Bana bunu söyletme." Gözleri yine yaşlarla doldu.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ya gitmek istersem?" Yumruklarımı yanımda sıkıyorum.

"O zaman gidiyoruz." Sanırım tek başına demek istedi ama bu bir seçenek değil. Onu her yere götürebilirim, benden uzakta olması dışında.

Matteo cipten inerken, "Senatörü almaya geldim," diye anons eder. Sergio da onu takip ediyor. Sal minibüsten çıkıyor ama içeride birinin olduğuna inanmamı sağlayacak şekilde minibüse yakın duruyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Fark eder mi?" Matteo'nun gözleri Angel'a takılır.

"Brent benim avım." Angel sözlerimi duyunca nefesini tuttu.

"Onu öldürecek misin?" Gözlerini dikmiş bana bakıyor.
"Neden hapse falan girmiyor?"

"Konuşan kimseyi alamayız. Üçü de ölecek. Çoktan harekete geçildi." Matteo saatini kontrol eder. "Aslında, burada biraz zaman çizelgem var. Yeni polis şefini bekletmem."

Her şeyi o ayarlayacak. Cinayetleri birbirlerinin üzerine yıkacak. Eminim Brent babasını öldürecek ve Ken ile Barbie için de cinayet-intihar gibi bir şey olacak. Kırmızı bayrakları kaldırmadan bu pisliği temizleyecektir. Herkes istediğini alır. Belki benim Angel'ım hariç. Harika bir plan. Şaşırmamalıyım. Matteo böyle çalışır. Bu yüzden hala bu şehirdeki en güçlü adam.

"Gözyaşlarını kendine sakla, Angel. Onlara kameralar için ihtiyacın olacak."

"Matteo," diye homurdanarak Angel'ın önüne geçip onu kimsenin görmesini engellemeye çalışıyorum. Her ihtimale karşı kendimi hazırlıyorum.

"Ona söyledin mi?" Matteo devam ediyor. Bir adım atıyorum ama Angel gömleğimin arkasından tutunca duruyorum. Biriyle

Bu küçük kız benim ve birçok kişinin kaderini kontrol edebiliyor.

"Bana ne söyleyeceksin?" Kafasını arkamdan uzattı.

"Yapma," diye emrediyorum ona, şu anda Matteo'nun kim olduğu umurumda bile değil. Angel zaten bir sürü boktan şeyi bilerek yaşamak zorunda.

"Yapamazsın." Angel bana dirsek atıyor, etrafımdan dolanmaya çalışmak için kıpırdanıyor.

Ona izin veriyorum ama kolumu göğsünün hemen üstünden dolayarak sırtını önüme doğru çekiyorum. Kolumu sıkıca yerinde tutuyorum, böylece bana yaslanıyor. Benden kaçmaya çalışmadığı için içimi bir rahatlama kaplıyor. Şu anda en az endişelendiğim şey bu olmalı.

Matteo beni itip kakan ve emirler yağdıran Angel'a sırtıtıyor. Umurumda bile değil. Şu anda tek umursadığım şey, tüm bunların diğer tarafından onunla birlikte daha iyi bir yerde çıkmak.

"Söyle ona. Bilmeye hakkı var," diyor Riley yumuşak bir sesle.

"Kardeşinin sana karşı biraz takıntısı var." Kolum Angel'ın etrafında sıkılaşıyor, o küçük pisliği düşünmekten nefret ediyorum. Muhtemelen Angel'ı düşünürken yaptığı iğrenç şeyleri.

"Benden nefret ediyor. Brent hayatının çoğunu beni korkutarak geçirdi."

Nikolai başını sallayarak, "O lanet olası bir psikopat, bu yüzden onu azdıran şey bu olabilir," diye mırıldandı. Brent ve Becky'yi hâlâ unutabilmiş değil ve ben de onu suçlamıyorum. Riley'ye yapmaya çalıştıkları şeyin intikamını almak istiyor.

"Seçtiği kızlardan bazıları sana benziyor," diyorum, bunu benden duymasını isteyerek. Gerildi.

"Senin için bir gösteri tapınağı inşa etti. Haberin olmadan fotoğraflarını çekti." Geri kalanını çıkarmak için öfkemi bastırıyorum. "Senin evinde." Angel kollarımda dönüyor. "İçinde-"

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Anladım. Başka bir şey söylemene gerek yok."

"Eğer veda etmek istiyorsan-" diyor Matteo.

"Ne?" Angel ona doğru döner.

"O burada." Matteo minibüse doğru başını sallıyor.

"Kardeşini ve babanı eve geri götüreceğiz."

"Ona hiçbir şey söylemek istemiyorum." Sesinin bu kadar yenik çıkmasından nefret ediyorum. Bunların hiçbirisi için fazla saf ve masum.

"Tamam o zaman. Harekete geçmeliyiz." Matteo saatine dokunur.

"Hadi, Angel." Onu evimize geri götürmeme engel olmadı. Nikolai ve Riley de arkamızdan geliyor.

"Gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor biz içeri girer girmez. Angel yanımıza geliyor, yavru kediye kucağına alıp göğsüne bastırıyor.

"İstediğin buysa kalırım."

"Senin öldürdüğünü söylemiştin." Angel aşağıda söylediklerimi tekrarladı.

"Bu benim hakkım, ama hayır, almak zorunda değilim."

"Ama istiyorsun." Ben istiyorum. O küçük pisliğin boynunu kırmak istiyorum ama önce çılgınlığını duymak istiyorum. Angel'a hayatı boyunca yaptığı gibi ona eziyet etmek.

"Seni daha çok memnun etmek istiyorum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Git," diyor.

"Ben de kalacağım." Riley kanepeye oturur. Nikolai bunu kaçırmayacak. Bu işte birincil kişi ben olabilirim ama onun da ihtiyacı olanı almasını sağlayacağım.

Angel tekrar "Git," diyor ama ben kıpırdamıyorum.
"Kaçmayacağım."

"Her şekilde kilitleyecektim." Ona karşı dürüstüm.

"Biliyorum."

Ona doğru yürüdüm. "Bana gitmememi söyle." "Bunu yapmayacağım, Abel."

Hay sikeyim. Bunu neden yapıyor?

"Git. Döndüğünde burada olacağım." Dudaklarını yalıyor.
"Sonra konuşuruz."

Bu bir çeşit test mi? Hiç bilmiyorum.

"Haydi." Nikolai'nin eli omzuma indi.

"Geri döneceğim, Angel." Eğilip ağzına bir öpücük kondurduğumda beni durdurmuyor. Sonra Nikolai'yi takip edip merdivenlerden geri iniyorum. Bu kez kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum.

"T onunki iyi g e l e c e k t i r ." Riley bir fincan sıcak
çikolata koyar aşağı içinde ön . Ben
ile ekstra
şekerlemeler. "Ağlamak istiyorsan, içini dökerebilirsin."

"Ağlamama gerek yok." Ağlasaydım bile, Brent ya da John için olmazdı. Onlar gözyaşlarını hak etmiyor. Hayatlarını eziyet ederek geçirdikleri insanlar hak ediyor. "Şu anda nasıl hissettiğimi gerçekten anlamıyorum." Kardeşinizin ve babanızın, birlikte olduğunuz adam tarafından kelimenin tam anlamıyla işkence edilerek öldürölmek üzere olmasını umursamamakla uzlaşmak zor.

"Ailen hakkında bir şeyler öğrenmekle Church'e aşık olmak arasında çok fark var." Riley kendi sıcak çikolatasından bir yudum alıyor.

"Abel'ı seviyor muyum?" Fısıldıyorum.

"Tabii ki biliyorsun." Riley gözlerini deviriyor. "Çıgılık atıp ondan kaçmıyorsun."

"Yapsaydım da fark etmezdi. Bana defalarca ondan kaçmamamı çünkü beni asla bırakmayacağını söyledi."

"Peki, tamam. O zaman bana onu sevmediğini söyle, ben de sana inanayım." Riley bana bakıyor, bekliyor.

"Birkaç gününü John'a işkence ederek geçirdi." Artık ona babam demeye dilim varmıyor. Onlar benim ailem değil. Doğrusu, hiçbir zaman da olmadılar. Asla bir aile gibi davranmadık. Kelimenin hiçbir anlamıyla.

"Sonra da ona işini bitirmesi için izin verdin" diye dikkat çekiyor. Onu durdurabilirdim. İstersem onları ölümden kurtarmaya çalışacağını bile ima etmişti. Kendi hayatını riske atabileceğini bile bile benim için herkese karşı gelebileceğini söylemişti. Verdiğim kararın benim için sorun olmaması için sonuçlarını kabul etmeye hazırdı.

"Onu değiştirmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Çünkü Riley haklı. Abel'ı seviyorum. O böyle biri.

"Eğer ondan isteseydin, dururdu. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum." Ve gerçekten bilmem gereken tek şey bu.

"Anlıyorum. Ailelerimiz farklı ama biz yine de bir aileyiz. Birbirimizi seven ve birbirimizi koruyacak olan bir aile." Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Benim her zaman kız kardeşim vardı ama sadece o ve ben vardık. Benim de boktan bir ağabeyim ve babam vardı. Bu ailenin ne kadar boktan olduğu umurumda değil. Seni her şeyleriyle seven ve koruyan insanların olduğu gerçek bir aile. Sen ve Church bunun bir parçası olabilirsiniz."

"Onu istiyorum." Gerçekten istiyorum.

"Sadece toplumun doğru ve yanlış hakkında zihninize yerleştirdiği şeyleri aşmanız gerekiyor. Bunlar onların kuralları ve kanunları. Bu onların doğru olduğu anlamına gelmez. Bizim kendi kurallarımız var ve ben geceleri rahat uyuyorum. Brent ve senatörle ilgili haberler çıktığında pek çok insanın rahatlayacağını düşünüyorum."

Riley çok haklı. Birini aileniz yapabilecek tek şey kan bağı değildir. Bunları belirleyen, kurduğumuz bağlar, bize verilen ve aşılana güven, kendimize vermemize ve almamıza izin verdiğimiz sadakat ve sevgidir. Neyse ki, yaşımız ilerledikçe kimi ailemiz olarak görmek istediğimizi seçme şansına sahip oluyoruz. Ve ben hiç şüphe duymadan Abel'in benim evim olduğunu biliyorum.

"Reality TV mi?" Ben soruyorum.

"Evet, lütfen!" Yavru kedimi kucağıma alıp sarılmak için yanıma getirmeden önce televizyonu açıyorum. Abel onu kurtarmıştı. Başboş bir kedi yavrusunu almış ve ona bakmıştı. Kendi tarzında, adam çok tatlı.

"Angel." Gözlerim çarpınarak açıldı. Uyuyakalmış olmalıyım. Nasıl? Hiçbir fikrim yok. Bir ileri bir geri volta atıyor olmalıydım. Abel yüzümdeki bir tutam saçı itti. "Yemek yedin mi yoksa bugün sadece sıcak çikolata mı içtin?"

Otururken gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum. "Bana bunu mu soruyorsun?"

"Seninle ilgilenildiğinden emin olmam gerek." Omuz silkiyor. Gözlerindeki belirsizliği görebiliyorum. Yaptığı şey yüzünden değil, ona karşı tepkimi ölçtüğü için olduğunu biliyorum.

Muhtemelen artık her şey kesinleştiği için bununla nasıl başa çıkacağını şaşırılmış durumda. Yani, böyle bir şeyi kim uydurmuş olabilir ki? Bununla başa çıkmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok.

"Ben iyiyim. Daha da önemlisi, sen nasılsın?" Uzanıp yüzüne dokunuyorum, her şeye rağmen ona karşı hislerimin değişmediğine dair onu rahatlatmak istiyorum. Avucumun içine eğiliyor ve uzun bir nefes veriyor, sanki dokunuşum omuzlarından bir yükü kaldırmış gibi.

"Seni özledim." Başını çevirip avucumun içini öpüyor.

"Ben de seni özledim." Abel beni kollarının arasına alıyor, sonra dönüp kanepeye oturuyor, ben de ona sarılıyorum.

"Benden nefret etmiyor musun?" Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Benden korkmuyor musun?"

"Hayır, senden korkmuyorum Abel." Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bitti mi?"

Tek söylediği "Evet". Hâlâ tepkimin ne olacağından endişeleniyor. Sanki patlamayı bekleyen saatli bir bombaymışım gibi. Onun bu şekilde yaşamasını istemiyorum. Aslında, Abel'a kimsenin sahip olmadığını düşündüğüm bir şey vermek istiyorum.

"Seni seviyorum,

Abel." "Angel-"

"Hayır, bırak da bitireyim." Sözünü kestim. "Hepinizi seviyorum. Biliyorum ben Abel'ı, herkes de Church'ü anlıyor ama o sizin bir parçanız. İkiniz birbirinizi oluşturunuz. Ve ben hepimizi seviyorum," diyorum tekrar. "Kayıtsız şartsız."

"Nasıl yapabildin?" Sorusu onun için kalbimi kırıyor. Bunu hak etmediğini düşünüyor.

"Beni sevdiğin için. Seni koşulsuz sevebiliyorum çünkü harekete geçmeden önce her zaman benim ve bizim için en iyisini düşüneceğini biliyorum. Beni her şeyin önüne koyacağını biliyorum."

"Her zaman," diye yemin eder. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Büyük elleri yüzümü kavlıyor. "Zorba olmaya meyilli olduğumun farkındayım."

"Deli mi?" Gülümseyerek cevap veriyorum.

"Onun gibi bir şey."

Omuz silkiyorum. "Sanırım ben de biraz deli olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Ama beni hâlâ seviyorsun."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye kabul ediyorum, eğilip şehrin en korkulan adamlarından birini öpüyorum. Bana sadece tatlı rüyalar gördürürken bazılarına kâbuslar yaşatan bir adam.

EPİLOG

ABEL

Yıllar sonra

"**I** Başımı belaya sokmaya çalışmıyorum." Nikolai ellerini saçlarında gezdiriyor, sinirli. Sanırım o ne yaptığımı öğrendiğinde çok daha fazla hayal kırıklığına uğrayacak.

Neyse ki ben Angel'a kafayı takmış bir psikopatım. Soluduğu havaya kadar. Her şeyi bilmek zorundayım. Neyse ki ona olan takıntımı tatlı bulan bir karım var. En azından o öyle diyor. Tatlı, beni tanımlamak için sadece onun kullandığı bir kelime.

"Kız kıza bir hafta sonu geçirmeyi hak ediyorlar," diye ekliyor Matteo. Yüz ifadesi sözleriyle uyuşmuyor. Bütün bu olanlara katılmadığını çok iyi biliyor. Karısı Mona onu tehdit etmiş olmalı. Tanrı biliyor ya, böyle bir şeyi yanına bırakabilecek tek kişi o.

Kızlar birkaç saat önce Angel'ın ve benim evimden ayrıldılar. Bize şehrin hemen dışında bir ev inşa etmiştim. Çocuklarımız olduktan sonra artık eve iş getirmeyi sevmiyordum. Eskisi kadar sık çalışsam da Matteo'nun gerekli bilgileri edinmek için ara sıra yardımına ihtiyacı oluyor. Ama çoğunlukla, o hayattan emekli oldum.

"Endişelenmene gerek yok, Church. Tüm spayı boşalttırdık. Tümünü incelenmiş olan personel dışında her yer onlara ait." Nikolai telefonunu çıkarıyor. Onları kontrol ettiğini hepimiz biliyoruz. Riley'yi gözünün önünden ayırmamasına şaşırdım.

"Ve korumalar da hazır bekliyor," diye ekliyor Matteo.

Meleğimin her zaman bir panik düğmesi vardır. Onun için yaptığım bileklikte. Bana huzur verdiğini bildiği için asla çıkarmaz. Birçok insanın rüyalarına giren bir canavar olduğunuzda, dünyada var olan karanlığın gerçekliğini herkesten daha iyi anlarsınız.

"Masaj yaptırıyorlar," diye bilgilendirdim onları.

"Spa'da ne olur?" Matteo ayaklarını sedirin üzerine uzatıp oyunu açıyor. Sanırım burada kalmayı planlıyorlar.

Yıllar geçtikçe hem Matteo hem de Nikolai ile yakınlaştım. Bazı konularda Angel beni yumuşattı. O bir aile istiyordu ve ben de ona hayal edebileceği her şeyi vermek istiyordum. Zamanla ve herkesin yanında oldukça, yıllar önce ördüğüm duvarlardan bazıları yıkılmaya başladı. Farklı bir güven oluşmaya başladı. Bütün aileler boktan değildir. Özellikle de hepiniz aynı şeyi istediğinizde. Ailenizi korumak.

Şu anda bile tüm çocuklar oyun odasında. Birbirlerini kuzen olarak görüyorlar. Gerçek şu ki, Riley ve Mona onları gerçekten birbirine bağlayan kana sahip tek insanlar, ama hepimiz için bunun bir önemi yok.

Angel ve benim ikiz oğullarımız var ve ele avuca sığmazlar. Tüm çocukları bir araya getirdiğimizde, en azından birbirlerini yıpratabiliyorlar. Yıllar önce Matteo'nun yanında işe başladığımda böyle bir geleceği hiç düşünmemiştim.

"Birinin kadınlarınızın her yerine sürünecek olması umurunuzda değil mi?" Diye çıktım. Masajlardan birkaç dakika önce, alacakları hizmetlerin listesini aldığımda haberim olmuştu.

Neden başka birinin onu ovmasına ihtiyaç duyuyor? Oğullarımıza hamileyken ona her gün masaj yaptım. Ellerimi her zaman ustalıkla kullanmışımdır. Onu saatlerce ovabilirdim. Hâlâ da yapıyorum.

"Tamamen kadınlardan oluşan bir kadro." Matteo ayaklarını indirip doğruluyor. Nikolai'nin yüzünü kızgın bir ifade kaplıyor. Marshmallow bile bizimle dayanışma içinde, kedi evlerinden birinde uyukladığı yerden başını kaldırıyor.

"Masaj yaptırdıklarını nereden biliyorsun? Riley bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Bir bok bilmeyi kendime iş edindim."

Ayrılacağımı bildirmek için Nina'ya mesaj atmaya başladım bile. Çocuklar doğmadan önce bile bizimle birlikteydi. Nina bizim için tam zamanlı çalışmaya başlamadan önce hemşireydi. Angel hamileliğinin sonunda yatak istirahatine alındığında, birinin her zaman yanımızda olmasını istedim. Yaşlı kadın bir aziz oldu. Hem çocuklar hem de Angel onu çok seviyor.

"İsterseniz hepiniz burada kalabilirsiniz." Zaten kapıya doğru gidiyordum.

"Siktir."

Matteo ve Nikolai'nin arkamdan "Kahretsin" dediklerini duyuyorum, sonra ikisi de beni takip ediyor. Lüks spaya giderken hepimiz sessizdik. Vardığımızda kimse bizi durdurmuyor.

"Angel hangi odada?" Çalışanlardan birine sordum.

"Solda iki kapı var." Kadın koridorun aşağısını işaret ediyor. Diğer herkesi görmezden gelip karımı bulmaya gidiyorum. Eğer masaj istiyorsa, ona masaj yapmaya hazırım. Sonra da kız kıza geçirdiği hafta sonuna geri dönebilir. Tüm ev bizim olduğu için odalardan birini tutacağım ve başka bir odaya ihtiyacı olursa diye yakınlarda kalacağım. Bunların hepsi bana mantıklı geliyor. Ben varken başkasına ihtiyacı yok.

Kapıyı açtığımda Meleğimi gördüm. Yüzü yukarı bakacak şekilde bir masaya uzanmış, vücuduna bir çarşaf örtülmüş, gözlerinin üzerinde bir maske var. Onun altında çıplak mı? İçimi mantıksız bir öfke dolduruyor. Ona değil. Asla Meleğime değil, sadece başka birinin onu bu şekilde görebileceği ve ona dokunabileceği düşüncesine.

Meleğim hayatımda her zaman bana ait olacak tek şey. Onun bu parçasını paylaşmayacağım. Asla paylaşmayacağım.

Karımın yanına gitmeden önce askıdaki bornozun bağını çözüyorum. Ellerini tuttuğumda beni durdurmuyor. Başının üzerinden yukarı çekip birbirine bağlamaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda konuştu. Cevap vermiyorum. Aşağı iniyorum ve bağları masanın ayaklarına sabitliyorum. Yeterince gevşek; kollarını biraz hareket ettirebiliyor ama fazla değil. "Hey." Angel onları çekiştiriyor. Çarşafı vücudundan sıyrıp her bir santimini çıplak bırakıyorum.

Meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. "Abel," diye inliyor, sırtı masaya doğru eğiliyor. "Buraya gelmen yeterince uzun sürdü." Ağzımı meme ucunun etrafından ayırıyorum. Gülümsüyor. Maskeyi gözlerinin üzerinden itiyorum.

"Benimle oyun mu oynuyorsun, Angel?"

"Her zaman," diyor küçük bir kıkırdamayla. "Geleceğini biliyordum." Angel dudaklarını yalıyor. "Ben de bekliyordum."

Hay sikeyim. Kızgın bile değilim. Onun yerine onu öpüyorum, elim kalçalarının arasına kayıyor. Onları benim için ayırdı. Benim için çoktan ıslanmıştı.

"Seni beklettiğim için özür dilerim, Angel." Hiçbir şey için beklemek zorunda kalmamalı. İsteseydi en başından beri burada olurdum, ama bu sadece karımın ona olan saplantımın sınır tanımadığını görmekten hoşlandığını kanıtlıyor.

"Zerre kadar üzgün değilim." Alt dudağımı ısıyor. "Buna değsin."

Ona hak ettiği tüm sevgi ve ilgiyi verdiğimden emin olarak tam olarak söylediği gibi yapıyorum. Tıpkı hayatımızın geri kalanında yapmayı planladığım gibi.

Dokunulmazlar Serisi sona eriyor. Umarım Angel ve Church'ün hikayesini sevmişsinizdir! Riley ve Nikolai'yi merak ediyor musunuz? Onların hikayesini okuyun, [Zorba](#), şimdi mevcut.

Lucy Darling'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Forever My Valentine](#)'a bir göz atmak için kaydırmaya devam edin, şimdi mevcut.

Lucy Darling kitaplarının ne zaman çıkacağını öğrenmek için haber bültenime katılın. [BURAYA TIKLAYIN!](#)

Forever My Valentine

THE SWEETEST
OF LOVE STORIES

LUCY DARLING

FOREVER MY VALENTINE

Petal

Küçük bir kızken bile Petal Prescott, aralarındaki yaş farkına rağmen Vaughn Valentinus'un sonsuza dek onun olduğunu biliyordu. Ama kaderin başka planları vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar ailesini ve her zaman sevdiği çocukla olan bağını kaybetti. Artık büyüdüğüne göre, hayatı boyunca sevdiği adamın onu bir zamanlar olduğu gibi kırık dökük küçük bir kızdan daha fazlası olarak göreceğini umuyor.

Valen

Hayatta tek bir amacım vardı: Petal Prescott'a hak ettiği hayatı vermek. Ama o bunu kolaylaştırmadı, kusurlu olduğunu düşünürken bile. Benim için o mükemmel ve her zaman öyle kalacak. Ama kendini benim gördüğüm gibi görmesini nasıl sağlayabilirim? Belki de tek bir yolu vardır, onu benim yaparak. Zamanı geldi ve şimdi hak iddia edeceğim ve ona gerçekten ne kadar mükemmel olduğunu göstereceğim.

BÖLÜM 1

PETAL

"Bu elbiseyi almana kim izin verdi?" Vaughn'u görmek için arkamı döndüm. Ya da ben ona Valen diyorum. Sanırım ona lakap takmaya cesaret edebilecek tek kişi benim. İçime yerleşmiş olan yalnızlık ve hüznün buharlaşıyor. Elliden fazla insanın olduğu bir partide nasıl olur da kendimi yalnız hissedebilirim? Bunu asla anlayamayacağım ama buraya döndüğümde hep böyle hissediyorum. Hiçbir zaman evim olmamış bir eve.

"Geleceğini düşünmemiştim." Ona doğru koştum.

Smokin giymiş ama papyonu çözülmüş ya da belki de hiç bağlamamış. Dürüst olmak gerekirse, bu sadece onun çekiciliğini artırıyor. Kendimi onun kollarına bırakıyorum. Birkaç yıl önce bana bunu yapmayı bırakmamı söylediğini biliyorum ama umurumda değil. Valen her zaman yaptığı gibi beni yakalıyor.

"Yapmayacaktım." Uzun bir süre bana sarıldı. Burnu boynumu sıyrıyor. Beni içine çektiğine yemin edebilirim, ya da belki de bunu ona sadece ben yapıyorumdur. Onun kokusu her zaman rahatlatıcıdır. Bana evimi ve çocukluğumdan kalan pek çok şeyi hatırlatıyor.

"Seni özledim." Bu yılın en yetersiz ifadesi. Onu özlemekten daha fazlasını yaptım.

"Seni birkaç gün önce gördüm." Noel'de görmüştü. Valen'i hep tatillerde görürüm. Onlar için geri gelmemin tek nedeni onun orada olacağını bilmem. Teyzem ve amcamın evine sadece o zaman gelir. O ve ailesi. Hayatımda kalmayı başardılar.

Valen'in ailesi bana kendi ailemden daha yakın. Neden babamın kardeşinin bakımına bırakıldığımı hiç anlamadım. Onlarla yakın değildik. Aslında, onları bundan önce sadece birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum.

Bunun tek nedeninin Cooper amcamın kendi iki çocuğu olması ve ailemin benim kendi yaşatlarımın yanında büyümemin daha iyi olacağını düşünmesi olduğunu tahmin edebiliyorum. Yine de David ve Judith Valentinus'un benim kanımdan olmadıklarını biliyorum ama hayatımda herkesten daha fazla yer aldılar. Bu Valen'in de öyle olduğu anlamına geliyordu. Başlarda benim için bir ağabey gibiydi. Ta ki ben büyüüp ona farklı gözle bakmaya başlayana kadar.

Anne ve babamız birlikte ValenScott Corp'un sahibiydi. İkimizin de babası yıllar önce telekomünikasyon hizmetleri işini kurmuş. Sanırım şimdi Valentinus'larla birlikte ben de sahibiyim. ValenScott söz konusu olduğunda her şeyi Valen yapar. Kazadan sonra ona fazla seçenek bırakılmadı.

Ailem öldükten sonra doldurması gereken büyük bir yeri vardı. Kendi anne babası bile zar zor hayatta kalabilmişti. David'in komadan çıkması üç ay sürmüştü. O kazadan birinin sağ kurtulması bile bir mucizeydi.

Hepimizin hayatını değiştiren o geceden kendi korkularımı taşıyorum. Dokunulmayan tek kişi Valen'di. O bizimle değildi. Hâlâ o geceden beri eve dönüş yolculuğu yapıyordu.

annelerimizin ev sahipliği yaptığı bir etkinlikte bizimle buluşmak için üniversiteye gelmişti. O zamanlar çoğu hafta sonu eve gelirdi. Üniversitesi sadece bir saat uzaklıktaydı.

Hiçbirini hatırlamıyorum. Bir saniye önce bir aracın içindeydim ve bir saniye sonra Valen başımda dikiliyordu, etrafta bipleyen makinelerin sesleri vardı. Valen fiziksel olarak yara almadan çıkmış olabilir ama göz açıp kapayıncaya kadar üniversite öğrencisi olmaktan çıkıp yetişkinliğe adım atmıştı. Düşünmesi gereken sadece biz değildik. Artık yüz binden fazla çalışanı olan bir şirketin başındaydı.

Bu evde olmak istemediği için onu suçlamıyorum. Ben de teyzem ve amcamın etrafında olmak istemiyorum. Amcam Cooper'ın babama olan benzerliğiyle başa çıkmak zor olabiliyor. Sanırım amcamı sevseydim daha farklı hissedebilirdim. Babama benziyor olabilir ama ona hiç benzemiyor.

O ve karısı beni hep kuzenim Tia ile kıyaslıyorlar. O birinci sınıf bir sürtük ama bunu benden başka kimse görmüyor. Bunu saklamakta çok iyi. Herkes Tia'nın mükemmel olduğunu düşünüyor. Dışarıdan öyle görünüyor. Modellik kariyeri bunun kanıtı. İçinin aynı olmaması çok kötü. Özüne kadar çürümüş.

"Evet, ama ondan önce çok uzun zaman geçti." "Şükran Günü," diye hatırlatıyor bana.

"Her neyse," diye hayıflanıyorum. Beni yavaşça ayağa kaldırıyor ama gitmesine izin vermiyorum. "Nerelerdeydin?" Yeni yıl arifesindeyiz. Neredeyse gece yarısı oldu. "Başka bir parti mi?" Yanağımın içini ısırdım. Neden parti bitmek üzereyken smokin giyip yılbaşı partisine gelirsin ki? Tabii daha önce başka bir partide bulunmadıysan. Onun başka biriyle kutlama yaptığı düşüncesi ruh halimi bozmakla tehdit ediyor.

"Evde. Çalışırken yakalandım."

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Başımı geriye atıp ona bakıyorum.

"Çalışıyordum."

"Sürekli çalışıyorsun. Geceni benimle geçirebilirdin." Parmak uçlarıma yükseldim ve yanağından öptüm. "Beni öper misin?" Kulağının dibine fısıldıyorum. Elimde değil ama onu baştan çıkarıyorum.

"Petal." Adımı soluyor.

"Neredeyse gece yarısı oldu." Dudaklarımı yalıyorum. Gözleri onlara kayıyor. "Elbiseyi senin için aldım," diye itiraf ediyorum. Normalde giyeceğim bir şey değil. Dar ve parlak. Benim umursadığımdan daha fazla dikkat çekiyor, tabii onunkini çekmiyorsa. Omuzlarım çıplak, kazadan kalan bazı yara izlerimin soluk çizgileri görünüyor. "Bana saklanmayı bırakmamı söylemiştin." Normalde onları örttüğümden emin olurdum.

Valen gözlerini kapatıyor. Onun ve benim nerede durduğumuzdan asla emin olamıyorum. "Yapmamalıyız," diyor sonunda, gözlerini açarak. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum. İnsanlar geri saymaya başladı.

"Gerçekten bir kızı ilk öpücüğü için yalvartacak mısın?" Alay ediyorum. İnsanlar hâlâ geri sayıyor.

"Hayır." Bire ulaşmadan önce beni öpüyor. Ağzı benimkine sertçe bastırıyor. Onun içinde eriyorum. Valen'in dili dudaklarımın kenarında kayıyor. Dudaklarımı onun için ayırıyorum ve o da öpücüğü derinleştiriyor. Ağzının içinde inliyorum.

Valen'in kolu etrafımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Karnıma bastıran sikiinin sert hatları durumu daha da kötüleştiriyor.

"Daha fazla," diye inliyor, ağzı boynumdan aşağı inmek için benimkini terk ediyor. Gözlerim çırpınarak açıldığında sadece karanlığı buluyor. Ben

Hareket ettiğimizi hatırlıyorum ama Valen bizi başka bir odaya götürmüş olmalı. "Daha fazla tatmam gerekecek."

Bu bir soru değil. Sormasına gerek yok. Ben Valen'inim. Kendimi hep onun olarak gördüm. Onun hakkında insanlardan duyduğum diğer şeyleri asla dinlemem. Bu çevrelerde dedikodu korkunç olabiliyor, bu yüzden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Yatılı okulda olmak bu konuda bir dereceye kadar yardımcı olabiliyor. Valen'in de kendini benim olarak gördüğüne inanmayı seçiyorum.

"Valen." Önüme düştüğünü hissettiğimde nefesim kesildi. Beni duvara yapıştırırken sırtım duvara çarpıyor.

"Çok yumuşak." Parmakları bacaklarımın üzerinde kayarak elbisemi yukarı itti.

"Oh Tanrım," diye inliyorum külotumu yana çektiğinde, sıcak nefesi klitorisimle alay ediyor. Kahretsin, keşke ışıklar açık olsaydı. Onu görmeyi çok istiyorum.

"Tahrik olmuşsun. Kokunu alabiliyorum."

"Bunu bana sen yapıyorsun. Seni gördüğümde hep böyle oluyorum." Yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden önce bir inilti daha çıkarıyor ve bir bacağımı omzuna doğru çekiyor. Elimi diğer elinin üzerine koyuyorum, ağzı beni yutarken bir şeye tutunmak istiyorum. "Valen," diye inliyorum.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Bunu ne zamandır istiyordum? Hayalini bile kurdum. Valen sonunda birbirimize karşı dile getirmediğimiz duygularımızı harekete geçiriyor.

Bir parmağını içime soktuğunda ondan bir inilti yükseliyor. Dili önce klitorisimin etrafında dolaşıyor, sonra da ona yapışıyor. Utanç verici, ama beni uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey bu. Orgazm vücuduma hücum ederken onun adını haykırıyorum. Bu zevk hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Onunla bu şekilde olacağını bilmeliydim.

"Evcil hayvan." Valen ayağa kalkmadan önce tek ayağım tekrar yere basana kadar beni yavaşça indiriyor. Dudakları bir başka öpücükle benimkiyle buluşuyor ve bana dudaklarında kalan orgazmımın tadını veriyor. Bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyorum. Sikine dokunmak için uzandığımda, çoktan çıkardığını fark etmeden nefes nefese kalıyorum.

Valen onu klitorisime bastırıyor. Adımı inletmeden önce kaygan kıvrımlarıma birkaç kez vururken bir homurtu onu terk ediyor, sıcak salınımı klitorisime çarpıyor. Yine de orada durmuyor; horozunun başını yukarı ve aşağı ovmaya devam ediyor ve beni başka bir orgazma gönderiyor.

Sikinin başı içime girdiğinde bir nefes alıyorum. Sarsılıyor ve içime daha fazla girdiğini hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, külotumu tekrar yerine çekmeden önce horozu benden kayıyor, ikimizin de salgıları onları ıslatıyor. Pamuklu malzeme onları seksime yapıştırıyor. "Bunu yapmamalıydık."

"Öyle söyleme." Onun sözleri beni hemen gerçekliğe geri döndürdü.

"Petal, sen lisedesin." Gözlerim karanlığa biraz alıştı ama yüzünün ana hatlarından fazlasını seçmekte zorlanıyorum. Gerçi buna gerek de yok. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu biliyorum. Onun her ayrıntısını ezberledim.

"On sekiz yaşımdayım,"

diye belirttim. "Lise," diye

homurdanıyor.

Valen elbisemi aşağı çekip tekrar yerine yerleştiriyor. Fermuarının sesi, bir metre ötedeki parti tüm hızıyla devam ederken bile odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. Telefonu titremeye başladı. Valen telefonu çıkarıp ekrana bakıyor.

"Bizi arıyorlar."

"Kim?"

"Ailem. Önce sen çık. Ben birkaç dakika içinde arkadan geleceğim."

"Hayır, sen önden git. Bir saniyeye ihtiyacım var." Duyulabilir bir nefes alır.

"Tamam." Tüy gibi bir öpücükle ağzını benimkine sürtüyor. Onu tutup geri çekmeye çalışıyorum ama buna fırsat bulamadan gitmiş oluyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç dakika orada durdum. Kalbim hâlâ hızla atıyor. İki kez orgazm olmuş olabilirim ama bedenim hâlâ ondan daha fazlasını istiyor. Konu Valen olunca, asla doyamıyorum. Yatılı okula gönderilmeyi talep ettiğimden beri çok mesafeli.

Amcamın gözetimi altında olabilirdim ama seçmem gereken birkaç şey vardı ve yatılı okul bunlardan biriydi. Bu evde olmaktan nefret ediyordum. Partiye geri dönüp Valen'i ailesi, yengem ve eniştemle birlikte gördüğüm anda bunun nedenini anımsadım. Tabii ki kuzenim Tia da orada Valen'e yaltaklanıyordu. Her zaman yaptığı gibi.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Valen'den sadece birkaç yaş küçük. Aynı üniversiteye birlikte gitmişler. Birden fazla kez ikisinin nasıl takıldığından bahsetti. Bu beni çıldırttı. Bana bilerek söylediğini biliyorum ve beni asıl kızdıran da bu. Buradan ayrılmayı seçmemin nedenlerinden biri de bu. Burada olmasaydım, Valen ve ailesinin ziyaret etmesi için bir sebep olmazdı. Onlar benim ailem ve öyle kalmaları için ne gerekiyorsa yapacağım.

Tia önce beni fark ediyor ve sırtarak elini Valen'in koluna koyuyor. İçimden oraya gidip onu koparmak geliyor ama

kendimi kontrol ediyorum. Valen'in ona bakışını izliyorum. Tia'nın mükemmel teninde tek bir kusur bile yok. Tia'nın sergileyeceği şovu izlemek istemediğim için dönüp çıkıyorum ve yatak odama geri dönüyorum.

Kendime özgürlüğün her zamankinden daha yakın olduğunu hatırlatıyorum.

[ŞİMDİ MEVCUT!](#)

BENİMLE BAĞLANTI KURUN!

AYRICA LUCY DARLING TARAFINDAN

[Meant to Love](#)

[Meant to Be](#)

[Sınırdan Aşk](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Aşk](#)

[Love in the Mix](#)

[Love Undefeated](#)

[Love You Always](#)

[Bana Ait Ol](#)

[Bana Dön](#)

[Never Let Go](#)

[Never Been Kissed](#)

[İddiasını Takip](#)

[Etmek Gelinini](#)

[Takip Etmek](#)

[Daima Onun Kovboyu](#)

[Daima Onun Kovboy Kızı](#)

[Sadece O](#)

[Sadece Bu](#)

[Gece](#)

[Onun Sonsuz Kızı](#)

[Onun Sonsuz](#)

[Aşk](#)

[Tatil İçin Eve Geliyor Onun](#)

[İçin Eve Geliyor](#)

[209 Wedding Lane](#)

[831 Marriage Lane](#)

[Sadece Bir](#)

[Bakış Benimsin](#)

[Güzellik ve Serserilik Güzellik](#)

ve Centilmenlik

Çarpılmış Aşk

Saf Altın

Saf Ayartma Saf

Aşk

Sadece Noel

Onların Karlı

Gecesi

Güzellik ve Milyarder

Sadece

Sonsuza

Kadar Sadece

Günışığı

En Tatlı Takıntı En Tatlı

Sır

Onun Noel Sürprizi

Sonsuza Dek Sevgilim

Masumiyet Yaprakları

Neverland

Harikalar

Diyarı

Mirasçıyı Yakalamak

Kovboy Kızı

Yakalamak

Günah Zorbası

Olarak Doğmak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.